XXII. évfolyam 51. szám · Ára: 1 forint · 1966. december 22

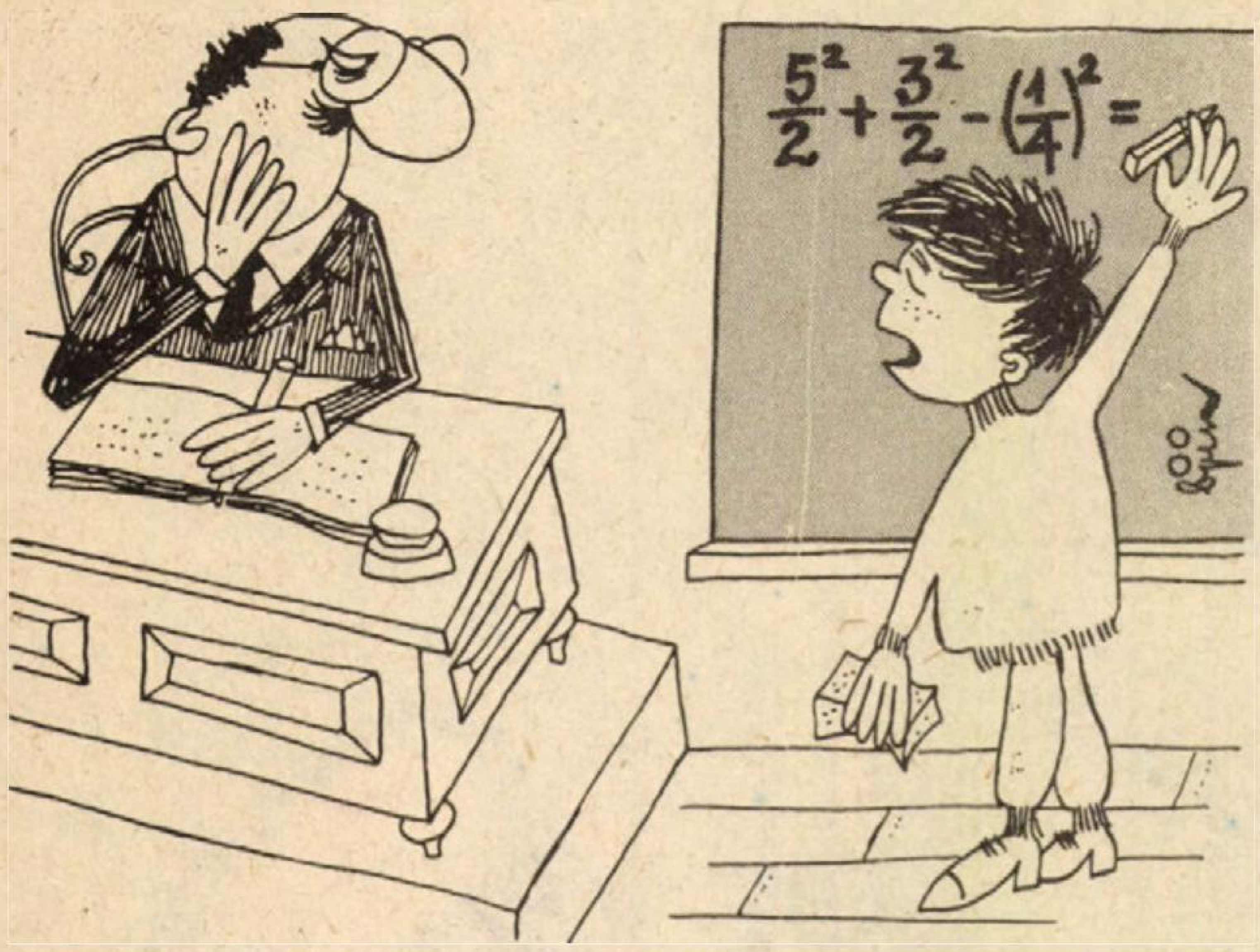
Ludas Matyi

A SZERETET ÜNNEPÉN *Iván: Hamis az éneked, Joe!*

Pusztai Pál rajza

Bizonytalan nebuló

– A végeredményt természetesen nem árt majd ellenőriztetni egy szakemberrel . . .

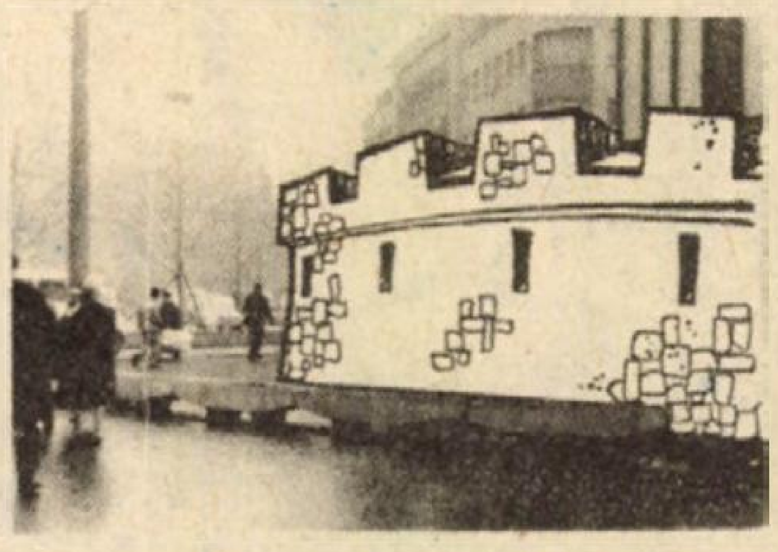
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PESTI JÁRÓKELŐK...

Fővárosunk legforgalmasabb pontját végre rendezték, mindenki őszinte örömére. Lehet alul és felül járni, kinek-kinek tetszése szerint. Az illetékes helyeket ellátták jelzőlámpákkal, zebrákkal, de sajnos, úgy látszik, hogy mindez kevés. A Corvin Áruház előtt hiába zárták el kővirágtartókkal a gyalogjárók számára veszélyes és tilos nagyforgalmú, ám járda nélküli útszakaszt, az emberek szívesebben átugrálnak a kőbölcsőkön, testi épségüket veszélyeztetve, csak hogy megspóroljanak néhány métert.

Igazán érthetetlen, hogy a teljesen egyértelmű közlekedési jelzések miért nem elegendőek egyeseknek, és miért szükséges, hogy még néhány közlekedési rendőr is állandóan ott álljon a gyengébbek kedvéért.

Virágtartók helyett talán egy bástyát kéne építeni az inkriminált sarokra, bár ahogy a pestieket ismerjük, a falakat kikerülve, továbbra is szabálytalanul közlekednének . . .

(B—D.)

VETÉLKEDŐ

A tévén is bemutatott rádióvetélkedő hatására kidolgoztam egy furfangos, új vetélkedő szabályait. A vetélkedő előcsatározásaiban minden magyar ember részt venne, a döntőbe a négy első helyezett kerülne.

A döntő első kérdése:

Melyik magyar író evett 1887. december hetedikén borjúsültet a nyíregyházi vasúti restiben, és mennyit fizetett érte? A név ismerete 1 pont, az összeg megnevezésével 2 pont.

A második kérdés:

Ó, miért vagy másé? A helyes válasz 2 pont.

A harmadik kérdés:

Mit mondott Einstein, amikor Berlinben lekéste a hamburgi expressz indulását, és mit válaszolt az állomásfőnök? Einstein szavai 1 pont, az állomásfőnökével együtt 2 pont. A bakter közbeszólásának ismerete esetén 3 pont. A válaszokat szanszkrit nyelven kell megadni.

A negyedik kérdés:

Hány méter magas a világ legmagasabb pálmája, és hol található? A centiméternyi pontossággal megadott méret 2 pont, megközelítő méret 1 pont. Aki a pálmát három percen belül bemutatja a zsürinek, az 3 pontot kap.

Ötödik kérdés:

Ki áll amott a szirttetőn Hunyad magas falánál? A résztvevőknek azt kell eltalálniuk, hogy a kérdés feltevésének időpontjában ki áll a szirttetőn, és miért áll ott? „Ki áll ott” 2 pont, miérttel együtt 3 pont.

Hatodik kérdés:

Ha egy most épült nyolcemeletes ház IV. emelet 2-es számú lakásának konyhájában ég a rántás és az ebéd élvezhetetlen lesz, mit szól a férj, hová mennek ebédelni, és mit rendelnek? Pontos felelet 2 pont, megközelítően pontos 1 pont.

Hetedik kérdés:

Mondjuk el törökül azt a verset, amelyet a jövő hónapban fog megírni egyik kiváló költőnk. Kiváló műfordítás esetén 2 pont, nyersen 1 pont.

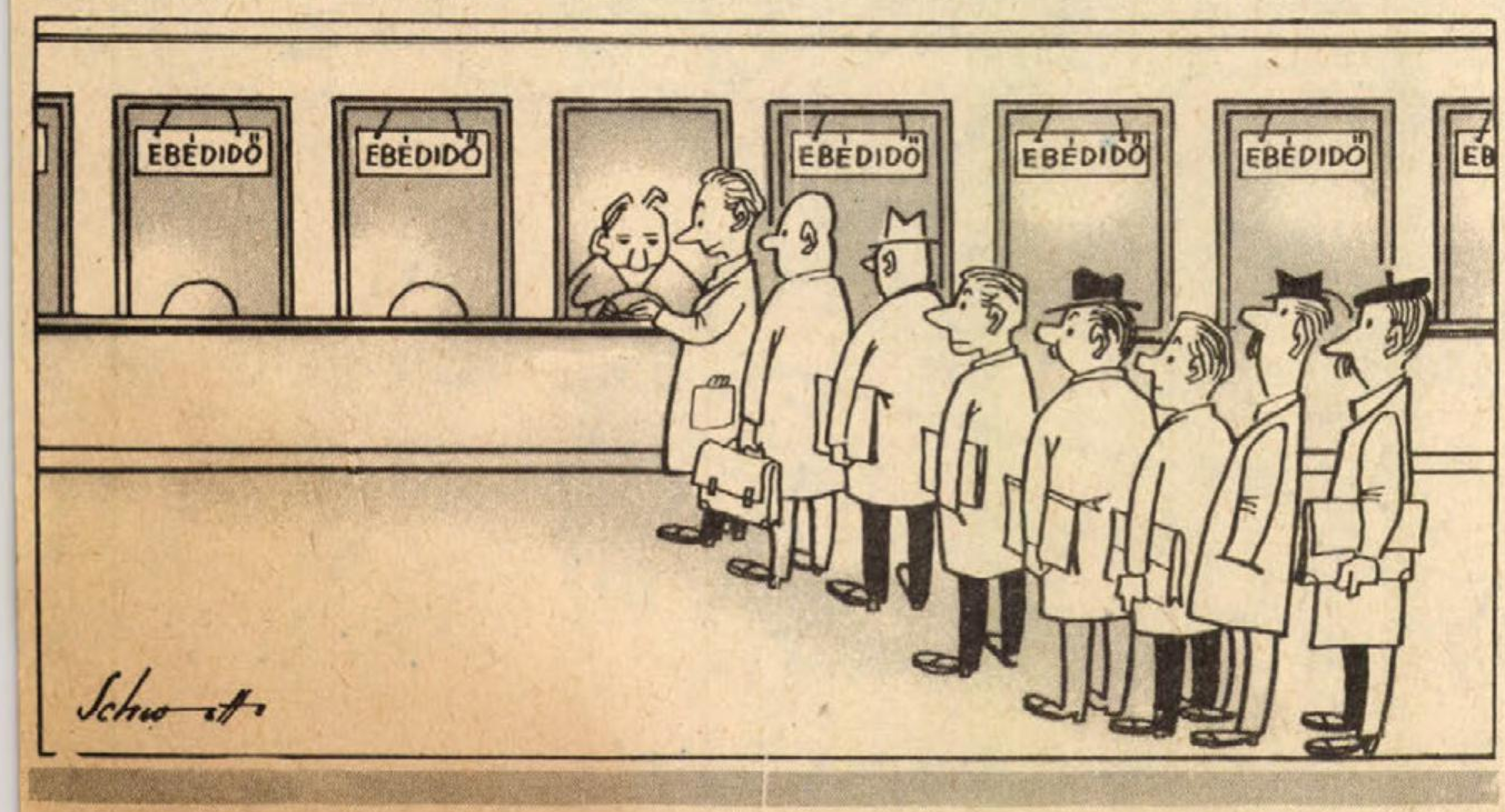
Nyolcadik és utolsó kérdés:

Hogy gyógyítják gyorsan, könnyen azokat a betegségeket, amelyeknek ellenszerét még nem fedezték fel? Ellenőrzött, csalhatatlan gyógyítási mód 3 pont, lassú gyógyulás 2 pont, részleges javulás 1 pont. Pontatlan választ nem pontozunk.

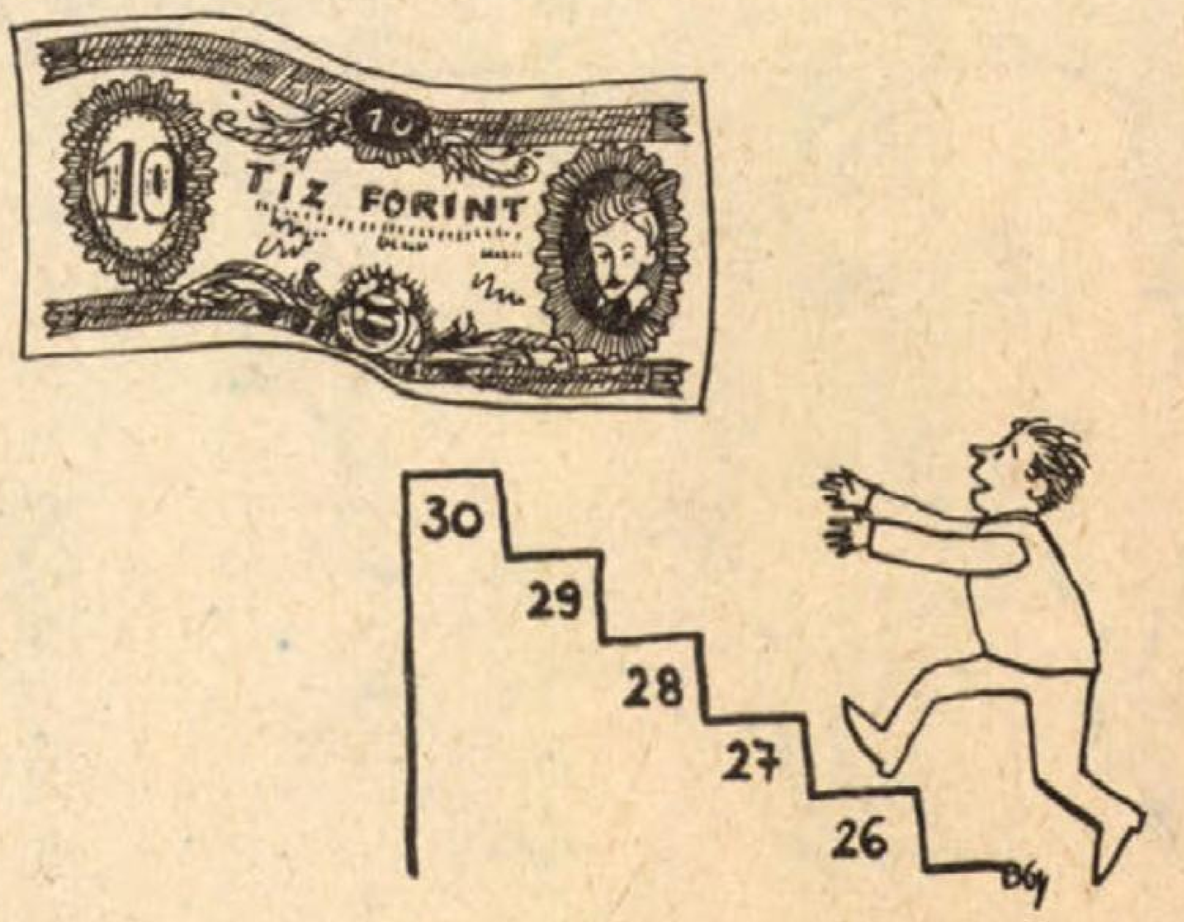
A vetélkedő érdekessége, hogy a könnyű kérdések miatt díjakat egyáltalán nem adunk ki. Versenyvezető:

Palásti László

Egy ablaknál állj meg, cigány...

Hó vége

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÜNNEPI ÜDVÖZLET KISEBB AKADÁLYOKKAL

Vásároltam a Kossuth Lajos utcai papírboltban karácsonyi, illetve újévi üdvözlőlapokat. Meg kell dicsérni a Képzőművészeti Alapot, az idén valóban kitett magáért, világviszonylatban is tetszetős kiállításban küldhetjük szerte jókívánságainkat. Az ára is méltányos: borítékkal együtt mindössze 2,30 forintba kerül a nagyméretű üdvözlőlap.

Megelégedésünket alaposan letompítja egy kis hiba. A háromnyelvű kártya és a hozzá járó boríték nem kedvelik egymást. Magyarul: az üdvözlő kartonlapot lehetetlen a kisebb méretre készült borítékba bepréselni.

Jó előre szólunk: igyekezzenek a jövő évi ünnepekre egy számmal nagyobb borítékokat gyártani. Addig is ezúton kívánunk a Képzőművészeti Alapnak boldog új esztendőt.

A. S.

Az új Danaida — Szegő Gizi rajza

a gazdasági csoda

Megint találkoztam az én Hudák Lajos barátommal! Ezúttal a nagykörúton jött velem szemben, de még ha jött volna! fél lábon ugrándozott, mint a leánygyermekek, és karjait az ég felé tárta, mint egy sematikus emlékmű. Amint észrevett, felém táncolt és a keblére akart ölelni, de én hűvös maradtam.

— Mi lelt téged? — kérdeztem barátságosan. — Valami az agyadra ment?

— Megtaláltam az ország gazdasági felemelkedésének a kulcsát! — kiáltotta Hudák eksztázisban. — Pénzt adok a kormány kezébe, én leszek a nemzet nagybácsija! Hallgass ide!

Bevonszolt egy eszpresszóba és szuggesztíven rám nézett:

— Voltál már beteg az életben? — kérdezte élesen.

— Persze, hogy voltam — mondtam.

— És a munkatársaid, kollégáid? Emlékszel a munkahelyeden olyan kollégára, aki nem dolgozott, mert beteg volt?

— Mit válaszoljak erre? — kérdeztem Hudáktól. — Csak természetes, hogy volt már nálunk meghűlés is, meg gyomorrontás is, hogy mást ne említsek.

— Akkor most arra felelj — mondta Hudák —, hogyha valaki nálatok, teszem azt torokgyulladás miatt, egy hétig betegállományban volt, akkor felvették-e a helyére új embert?

— Miért kérdezel ilyeneket? — mondtam Hudáknak. — Magad is jól tudod rá a választ, hogy nem.

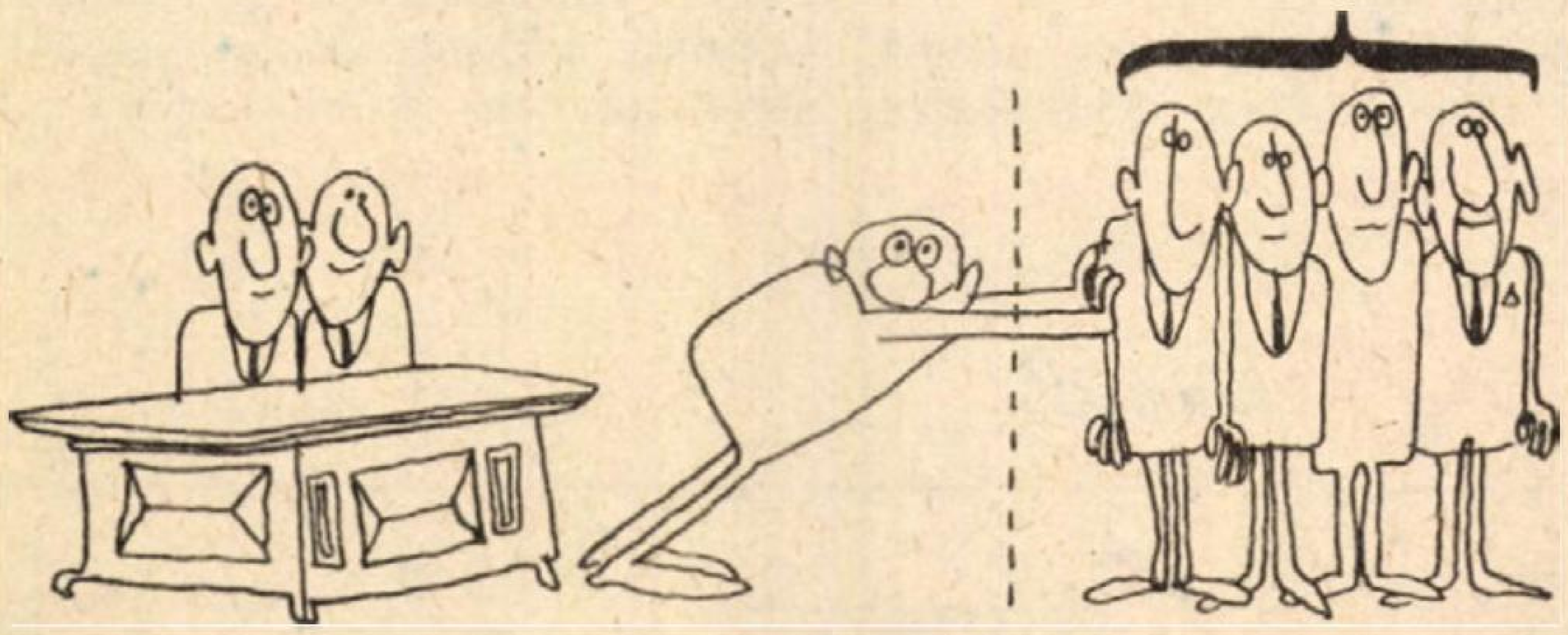
— És miért nem? — Folytatta a mondatot Hudák. — Mert a munkáját elvégezte azalatt te vagy ő, vagyis a többi kollégája! És volt emiatt fennakadás, lemaradás, visszaesés?

— Nem volt — feleltem.

— És miért nem? — kezdett Hudák lángot fogni. — Mert néhány ember kiesése vállalataink munkastílusában és szervezésében nem jelentős, mondhatom, meg sem érződik! Egy fagylaltozóban van például három adminisztrátor-alkalmazott. Ha abból kettő beteg, még mindig elég a harmadik, hogy a fagylaltozó kinyisson és működjék. Tudod a gondolatmenetemet követni?

— Egyelőre tudom — nyugtattam meg Hudákot.

— Hasonló a helyzet a hivatalokban, sőt a legtöbb termelő üzemben is. Gondosan áttanulmányoztam néhány nagy tavaszi influenza-járvány közgazdasági adatait. Volt olyan hivatal,

melyből a hivatalnokok ötven százaléka betegállományban volt, mégsem vettek fel kisegítő munkaerőt, és ennek ellenére az ügyfelek sem érezték meg, hogy lassult volna az ügyintézés. Mert nem is lassult, csak a többi, egészséges dolgozó dolgozott valamivel többet, a betegek helyett is. Kezded már érteni?

— Már kapiskálom — mondtam Hudáknak. — De csak mondjad!

— Lelkiismeretesen tanulmányoztam a kérdést — mondta Hudák —, és megállapítottam: a dolgozók átlagos huszonöt százalékos távolmaradása a munkahelyről semminemű kiesést sem jelent a munkát illetően, mert a többiek munkaintenzitása könnyűszerrel növelhető huszonöt százalékkal! Ebből viszont már önként adódik a nagyszerű gondolat!

Hudák itt hatásszünetet tartott, majd fénylő homlokkal folytatta:

— Közgazdasági újításom lényege: Az ország dolgozóinak huszonöt százalékát folyamatosan táppénzes állományban kell tartani! Számítsad ki, hogy milyen öszszeget jelent az államnak megtakarításban, hogyha a bérek huszonöt százalékának csupán a hatvan-hetvenöt százalékát kell kifizetni — mint táppénzt —, miközben a munkateljesítmények sehol nem csökkennek! Ugyanakkor minden dolgozó évi három hónapot tölthet táppénzes állományban a rendes szabadsága mellett!

— Zseniális vagy! — mondtam őszinte tisztelettel Hudáknak. — Hogyan jutnak eszedbe ilyen óriási felfedezések?

— Szabad idő kell hozzá — világosított fel Hudák, és bizalmasan hozzám hajolt: — Tudod, táppénzes állományban vagyok a derekammal... egyébként kutyabajom sincs!

Somogyi Pál

A gyengéd férj

Az ifjú férj úgy érezte, kiugrik a szíve a helyéről, amikor Simon Erzsikét az anyakönyvvezetői hivatal lépcsőin kifelé vezette. Immár feleségének vallhatja a legszolidabb, a legkedvesebb és a legcsinosabb kislányt egész Óbudán. (Az egyik barátja szerint a legigénytelenebbet is, de egy másik barátja szerint Erzsikénél egy kicsit több a „leg" a kelleténél, és egy okos embernek mindig óvakodnia kell a tökéletes nőktől.)

De hát Vági Zoltán, az ifjú férj, nem látott, nem hallott, csak zavartalanul örült Erzsikének. Egy különbejáratú nagy szobát, régi bútorokkal berendezve, Erzsike mamája átengedett a fiataloknak.

A mama is régimódi volt, és azt mondta:

— Semmi sem áll a boldogságtok útjában.

A papa praktikus volt, és azt tanácsolta:

— Legjobb lenne, ha Erzsike elmenne dolgozni. Nem ártana a plusz kereset, és nem ölné meg otthon az unalom.

— Eddig sem dolgoztam — horkant fel Erzsike, és Zoltánra nézett. — Nem azért mentem férjhez tizenkilenc éves koromban.

— Igazad van kis Pintyőkém — helyeselt Zoltán, és gyengéden megsimogatta a feleségét.

— Jól fogok gazdálkodni a fizetésedből — jegyezte meg az asszonyka, — elvégre kétezerháromszáz forint elég lesz kettőnknek.

— És itthon vársz rám mindig, ugye, kis Pintyőkém?!

— Nem várlak, leslek, Zoltánkám — felelte a fiatalasszony és az ifjú férj gyengéden megsimogatta a feleségét.

*

Egyetlen rossz szó sem illetheti Erzsikét: jól gazdálkodott a kétezerháromból. Gyakran friss vacsorával

várta a férjét, s máskor hideget tálalt fel. Egyik héten színházba mentek, a másik héten moziba. Zoltán majdnem elolvadt a boldogságtól. Figyelmes és gyengéd volt mindig, és mindent megtett Erzsike kedvére, amit csak kért. De hát Erzsike nem sokat kért, Erzsikének alig volt igénye.

Három évig úgyszólván semmi. Akkor nevezték ki Zoltánt főpénztárosnak, ötszáz forinttal magasabb fizetéssel. És akkor találkozott Erzsike az ötéves érettségi találkozón volt osztálytársaival.

Erzsike másnap egy kisestélyit rendelt a Váci utcában.

— Az összes barátnőim csináltattak már, csak én nem — mondta Erzsike Zoltánnak a kisestélyire utalva. — Nem élhetünk mindig a négy fal között.

— Nem értem — nézett az asszonykára tanácstalanul Zoltán. — Eddig sohasem kifogásoltad . . .

— Azért szólok most. Addig kell élnem, amíg fiatal vagyok. Végig akarom táncolni a báli szezont. Utóvégre is egy főpénztáros felesége . . .

— Ne is indokold tovább, kis Pintyőkém! — nevetett Zoltán, és gyengéden megsimogatta Erzsikét.

És végigtáncolták a báli szezont. Aztán szép sorjában a kisestélyit követte a nagyestélyi, a kiskosztümöt a nagykosztüm, a selyemruhát a bársonyruha, és így tovább, mindehhez cipő, táska, kalap és minden egyéb, ami illik, és ami egy jól öltözött divathölgynek nélkülözhetetlen.

A papa spártai tömörséggel azt mondta, hogy Erzsike megbolondult.

A mama egyszerű női logikával azt mondta, hogy addig éljen, amíg fiatal.

Zoltán ismét csak gyengéden megsimogatta Erzsikét, de nem mondott semmit. Kölcsönöket kért innen is, onnan is, aztán elvállalt egy maszek könyvelést, hogy valamiképp fedezze Erzsike költekezését. Nem sokáig győzte se kölcsönnel, se maszek munkával. De azért fizetett mindent még vagy két esztendeig.

Erzsike közben kivirágzott, társaságba járt, sokszor hívott vendégeket és dicsérte a férjét, hogy milyen figyelmes és gyengéd.

— Vajból van a szíve, és imád engem — dicsekedett a barátnőinek és a mamának is, aki Erzsikével együtt úszott lánya boldogságában.

A gyengéd férj, a minap, egy szép háromnegyedes bundával lepte meg Pintyőkéjét. A bizományiban vette potom nyolcezerért, és még nyolcezret készpénzben is átadott az asszonykának.

— Legyen jó karácsonyod, Pintyőkém — mondta mélabúsan, amikor a nagy halom pénzt az asszony elé helyezte az asztalra. — Nekünk, sajnos, el kell válnunk . . .

Az asszony meghökkent a váratlan bejelentésre, aztán csendesen, sírástól küszködve végighallgatta Zoltán töredelmes vallomását. A gyengéd férj egy nála jóval idősebb özvegynek házasságot ígért, s kisebb-nagyobb pénzösszegeket vett fel tőle, hogy igénytelen kis Pintyőkéjének költekezéseit fedezni tudja.

— Hát ennyire szeretsz, Zoltánkám? — csillant fel büszkén az asszony szeme. — Ennyire szeretsz? — ismételte elégedetten.

— Ennyire — felelte a férj megtörten —, és most vagy elveszem özvegy Pintérnét, vagy lecsuknak.

— Mindig emlékezni fogok rád, Zoltánka — mondta fájdalmas szívvel a fiatalasszony, és a nagy halom pénzt gondosan bezárta a ruhásszekrényébe.

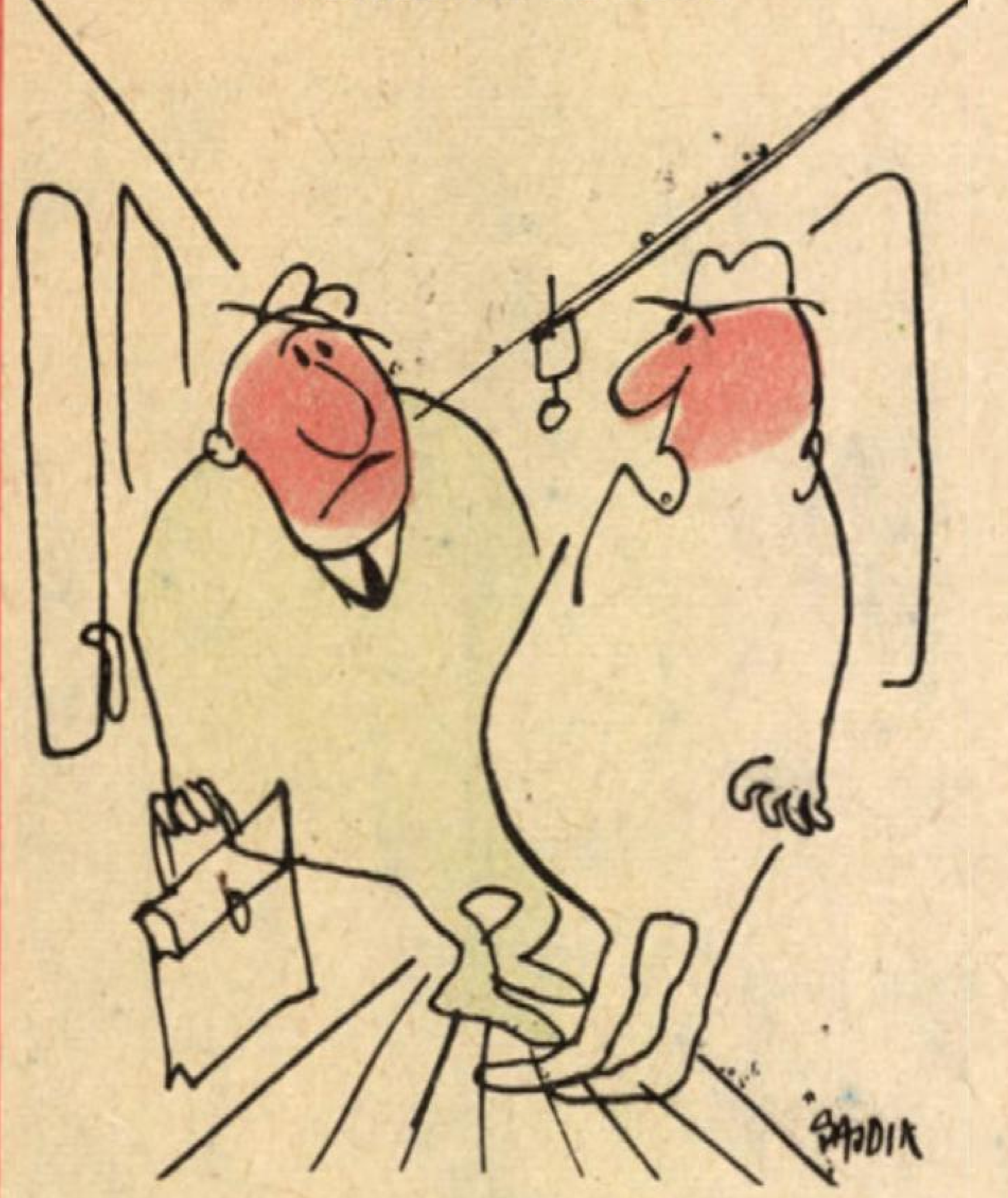
Földes György

Karácsonyi csoda Jucikáéknál

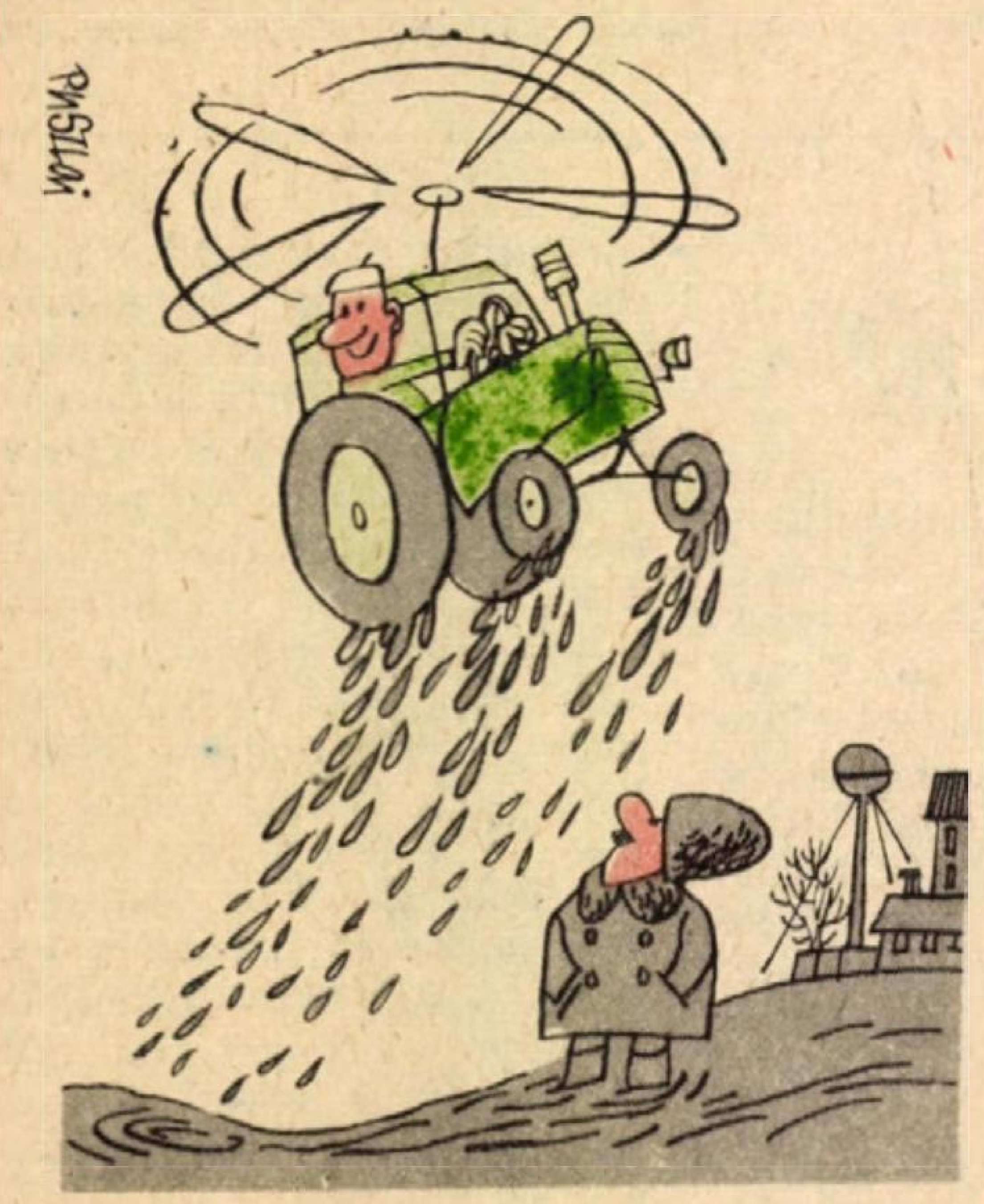
Pusztai Pál rajza

Változnak az idők

– Mennyivel szűkebb a vonatfolyosó, mint fiatal koromban . . .

Korszerűsített vontató, rossz utakra

Felnőnek a gyerekek

Hegedűs István rajza

– Mindenért szóljak nekik? . . .

Télen kabát nélkül jártam

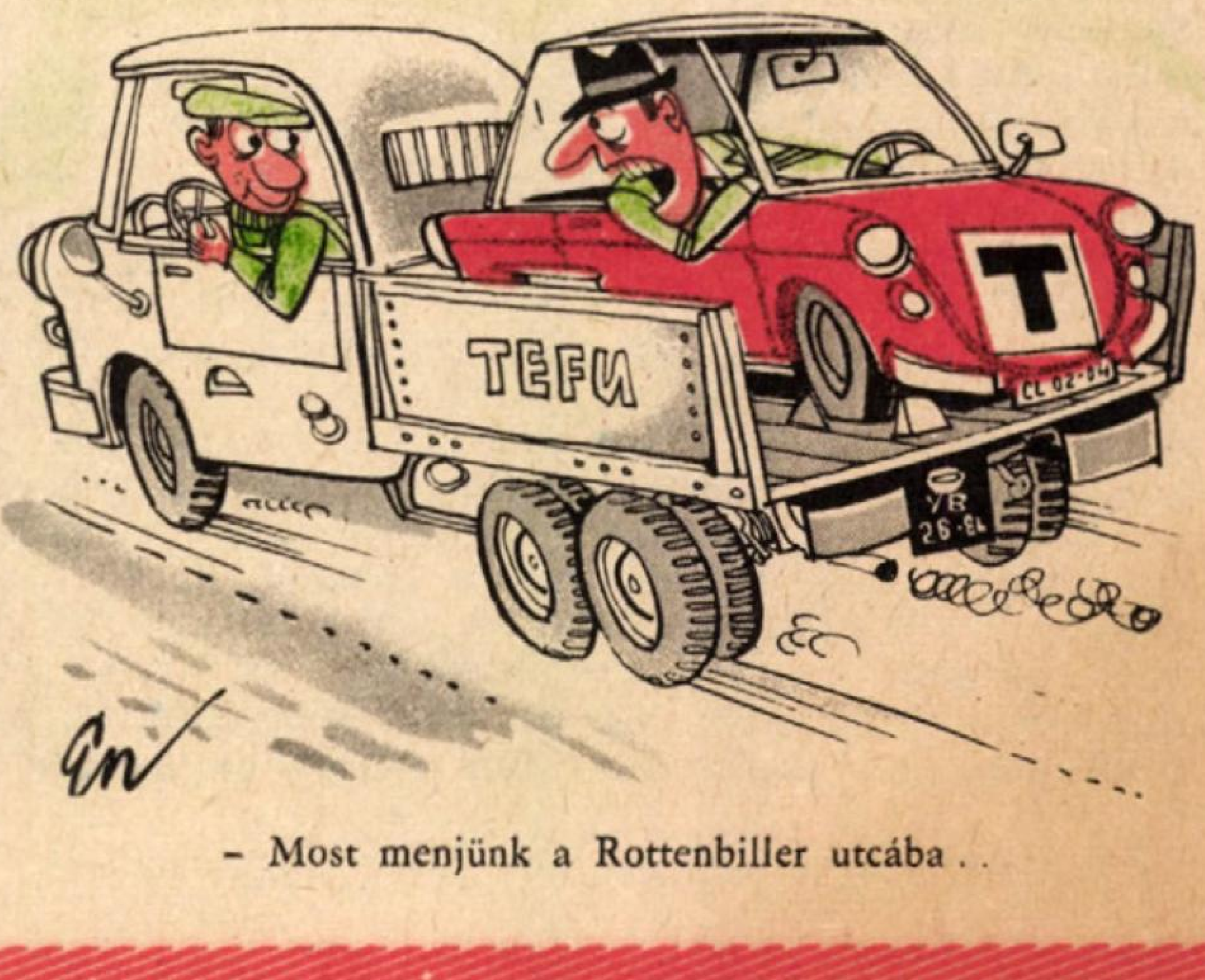
Volt idő: nem féltem a téltől,
Csak úgy jártam: felöltő nélkül!

Így lettem: sporthős, bátrak-bátra!
S nem sejtették, hogy fagyban-hóban
Rövid „zakóban” azért bandukoltam,
Mert — nem volt pénzem télikabátra!

Farkas Imre

A kis óvatos

– Most menjünk a Rottenbiller utcába . .

A vegyészet perspektívája

Endrődi István rajza

– Mi most már közvetlenül a fáról főzzük a kisüstit . . .

Anyai szív

– Miért nem segít a fia?
– Nem akarom, hogy megerőltesse magát, hisz olyan gyenge volt a drágám, amikor megszületett.

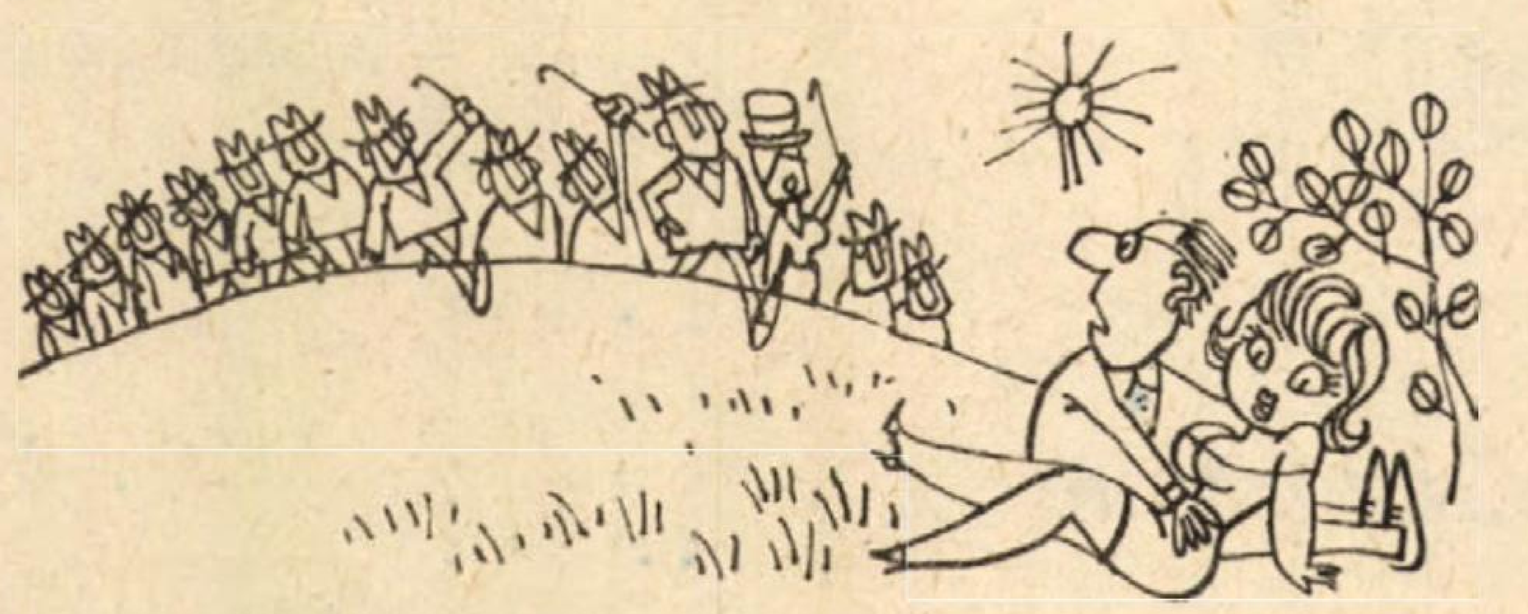
SZUPER-PRODUKCIÓ

Manapság se szeri, se száma a szuperfilmeknek, a monumentális történelmi filmalkotásoknak, ilyenekbe beleadnak apait-anyait, és was gut und teuer. A vásznon hol rómaiak nyüzsögnek, hol óegyiptomiak, az egyikben nyolcezer vízigót vonul el a szemünk előtt, a másikban tízezer szarmatát láthatunk egy kupacban.

Lehet, hogy a film gyengécske, de a nézők még hetek múltán is emlékezni fognak egy-két nagy jelenetre: „Az valami óriási volt, amikor a lapályon elindulnak a szarmaták... Ahogy azok jöttek... Fantasztikus!... Ezer és ezer ember..."

Ezzel szemben mi a helyzet a mai témájú filmekkel? A mai filmek — sajnos — nagyon szegényesek. Egy másfél órás társadalmi drámában alig néhány szereplő lézeng. Véleményem szerint ez helytelen. Miért nem készítenek monumentális mai filmeket?

Elmondom, hogyan képzelem. Kovács nős ember, de van egy barátnője is, aki legalább húsz esztendővel fiatalabb, mint ő. Hédike, így hívják a lányt, sok pénzébe kerül, és ezért Kovács már teljesen eladósodott: fűnek-fának tartozik. Egy fizetésnapon meglóg a felesége és a hitelezők elől, és kiviszi a lányt a zöldbe. Hosszas keresgélés után találnak is egy remek helyet, néhány bokor tövében. Hédike leheveredik, Kovács föléje hajol, és megcsókolja, de nemsokára észreveszi, hogy a lány szemében rémület tanyázik, és valahová néz... néz... A férfi hátrafordul, és mit lát?... A hegygerincről hitelezők ereszkednek le a völgybe. Nem egy, nem kettő, nem három. Több ezer hitelező alatt porzik a föld, mindegyiknek másodikára ígért pénzt. Felülről fényképezve: mintha lávafolyam zúdulna le a völgybe. Kovács idegesen rászól a lányra, hozza rendbe a ruháját, aztán megbabonázva figyeli a feléje közeledő sereget. A hitelezők fegyelmezetten, egyenes sorokban ereszkednek le a hegyoldalon, arcuk vészjósló, tekintetüket előreszegzik... Tessék elképzelni ezt a jelenetet, színes, szélesvásznú filmen, aláfestő zenével... Az ég kék, a hegyoldal zöld, a hitelezők különböző színű ancugokban... Kovács menekülni próbál Hédikével, de lassan ráébred: kelepcébe került. A völgy másik oldalán, a hegygerincen Hédike volt vőlegényei tűnnek fel, akik már rég le akartak számolni Kováccsal. Van köztük siheder, meglett férfi és pocakos aggastyán. A sorok megindulnak, és több ezer volt vőlegény fűt, bokrot letaposva, lehömpölyög a völgybe. Először csak kis fekete pontokat látni a hegytetőn, aztán ezek a pontok mindig nagyobbak lesznek... Micsoda fantasztikus jelenet!... Balról a hitelezők, jobbról a volt vőlegények cohorsai... Dobpergés, trombitaszó. Kovács futni kezd... Hédike kiesik a cipőjéből, és lemarad... Kovács még nem tudja, de mi már tudjuk, hogy a völgyben levő kiserdő öreg fái alatt a felesége rendezi a rokonok sorait... Ezer és ezer rokon áll rohamra készen... Egy öregasszony állandóan azt hajtogatja: „Mi megmondtuk neked, Annuskám, ne menj férjhez ahhoz a link alakhoz... Mi megmondtuk..." Kovácsné csöndre inti őket, aztán elindulnak... Mintha az erdő indulna el... Ugye, maguk elé tudják képzelni ezt a monumentális jelenetet? Kovács teljesen egyedül marad, látja, hogy nincs menekvés... Letép egy margarétát, a foga közé veszi és vár, vár.

Itt végződne a monstre film első része, mert mondanom sem kell, kétrészes lenne, de lehet, hogy három. Az is lehet, hogy négy. Ha ez nem lenne bombasiker, akkor ide egy rozsdás kötőtűt.

Illetve nem egyet. Ezret. Szuperprodukcióról van szó.

Mikes György

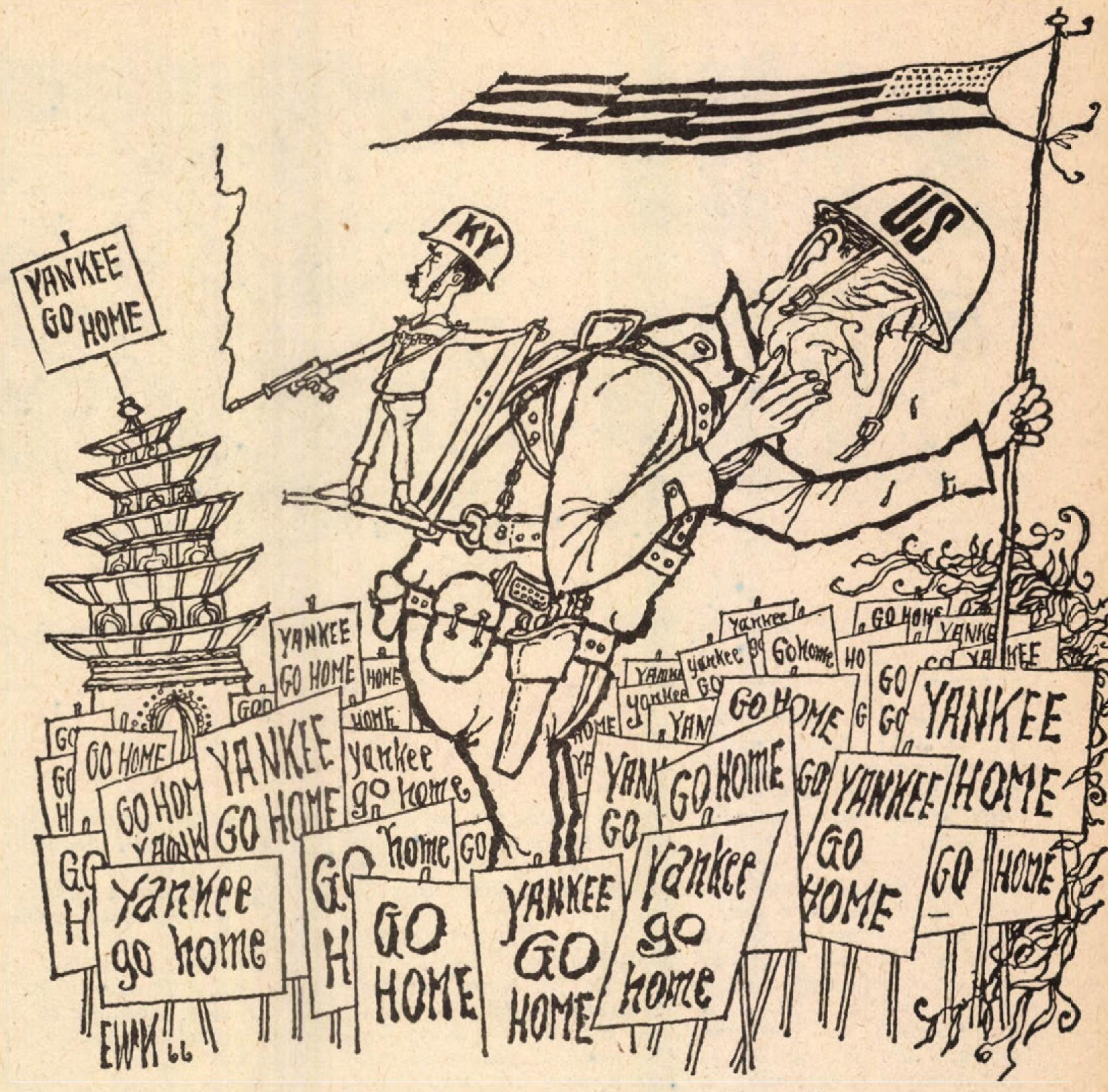
KARÁCSONYI gondok

Már december elejétől kezdve idegesen nézegettem a naptáramat: mivel lephetném meg szeretteimet, anélkül, hogy komoly pénzembe kerülne? Őszintén be kell vallanom, hogy év közben átkozottul könnyelműen éltem, és most mindössze néhány forint szomorkodott a zsebemben. Végül is zseniálisan megoldottam a problémát: tízéves kisfiamnak, Gézának, vettem egy papírtrombitát, amivel már szilveszter előtt ricsajozhatott. Van-e a gyereknek ennél nagyobb boldogsága? (2 forint.) Hivatalbeli szép titkárnőnknek, Valikának egy utcai telefonfülkéből felszóltam, és közöltem vele tört magyarsággal, hogy a nicaraguai olajkirály huszonnégy éves, éjfekete hajú fia vagyok. Karácsony után, de még új év előtt megesküszünk. Legyen szíves, várja türelemmel újabb telefonhívásomat. (1 beszélgetés, 3 tantusz bent maradt a készülékben: 4 forint.) Főnökömnek dísztáviratot küldtem: A Hivatalos Közlönyt megelőzve, közöljük Önnel, hogy a helyi központ vezetése után megbízzuk az országos központ vezetésével. Engedje meg, hogy elsőként gratulálhassunk Önnek. S. K. főintéző. (26 szó, összesen 9,20 Ft.) Legnagyobb problémám az volt, mivel szerezhetnék örömet élettársamnak, akivel immár húsz éve élünk együtt jóban, rosszban. Névtelen levelet írtam a drágámnak. Többek között ez állt benne: „... Hónapok óta szerelmes szívvel, de némán követem a kisasszonyt. Engedje meg, hogy ismeretlenül bár, néha bámulhassam, csodálhassam az utca forgatagában. Örök imádója: egy szőke egyetemista.” (Levélpapír, boríték, bélyeg = 60 fillér.) Dobozlainé, aki a férjétől csak egy pár bundabéléses csizmát kapott, majd megpukkadt az irigységtől. Mindent összegezve, karácsonyi ajándékaim 15 forint 80 fillérbe kerültek. Egy kicsit kiköltekeztem, de megérte. Sikerült örömet szereznem embertársaimnak a szeretet ünnepén.

Galambos Szilveszter

Johnson vietnami háborúja

(A stockholmi „Aftonbladet” rajza)

Johnson: Még szerencse, hogy a kormány mögöttem áll . . .

Sértő DICSÉRETEK

A magyar nyelv rendkívül finoman árnyalt. Sokféleképpen tudjuk például megsérteni felebarátainkat. Méghozzá nemcsak indulatszavakkal. Úgy könnyű. Kétségtelen, hogy nyelvünk valóságos szitokvagyonnal rendelkezik, amely felöleli a teljes anatómiát, a hitéletet, a vérségi kötelékeket és az alkalmazott élettant. De nyelvünknek éppen az a nagy előnye, hogy dicséretekkel is meg lehet sérteni bárkit, mosolyogva és udvariasan, olyannyira, hogy az illető szívesebben hallana valami kacskaringósan cifra káromkodást. Nyelvünknek ezt a lehetőségét sajnálatos módon egyre többen használják a mindennapi életben, amint az az alábbi példákból is kiderül:

– Az illető tulajdonképpen rendes ember!

– Milyen szép ma, asszonyom! Meglepően jól tartja magát!

– Azt mondták rád, hogy csirkefogó vagy? Nahát, ez erős túlzás!

– Én sem tartalak szakembernek, de azt nem merném állítani, hogy semmit sem konyítasz hozzá!

– Köszönöm szépen, néni, kérem!

– Olvastam. Az illető különben jó író.

– Ugyan, ne hallgasson az orvosokra! Ezzel még hetekig élhet!

– Szamárság! Nálad rosszabbak is vannak!

– Milyen szép kabát! Még mondja valaki, hogy nem érdemes használt ruhát venni!

– Gratulálok a versedhez! Első olvasásra megértettem!

– Látod, tudsz te becsületes is lenni!

– Nem is rossz! Ahhoz képest!

– Tőled igazán nagyon szép!

– Nahát, kellemesen vagyok meglepve! Nem is tudtam, hogy olvasni is szoktál!

– Gratulálok! Már megint egy új meggyőződés!

– Nem is olyan butaság, amit mondasz!

– Más még ilyen sincs!

– Nem akarok hízelegni, asszonyom, de akármelyik fiatallal felveszi a versenyt!

– Azt szeretem benned, hogy más vagy, mint a többi. A könyökömön jönnek már ki a rendes emberek!

– Amennyivel már nagyobb hülyeséget is csináltál életedben!

Valamelyik nap én is nagy elismerésben részesültem. Ismerősöm az egyik humoreszkemhez gratulált:

– Ugye, hogy tudsz te komolyat is írni?

Feleki László

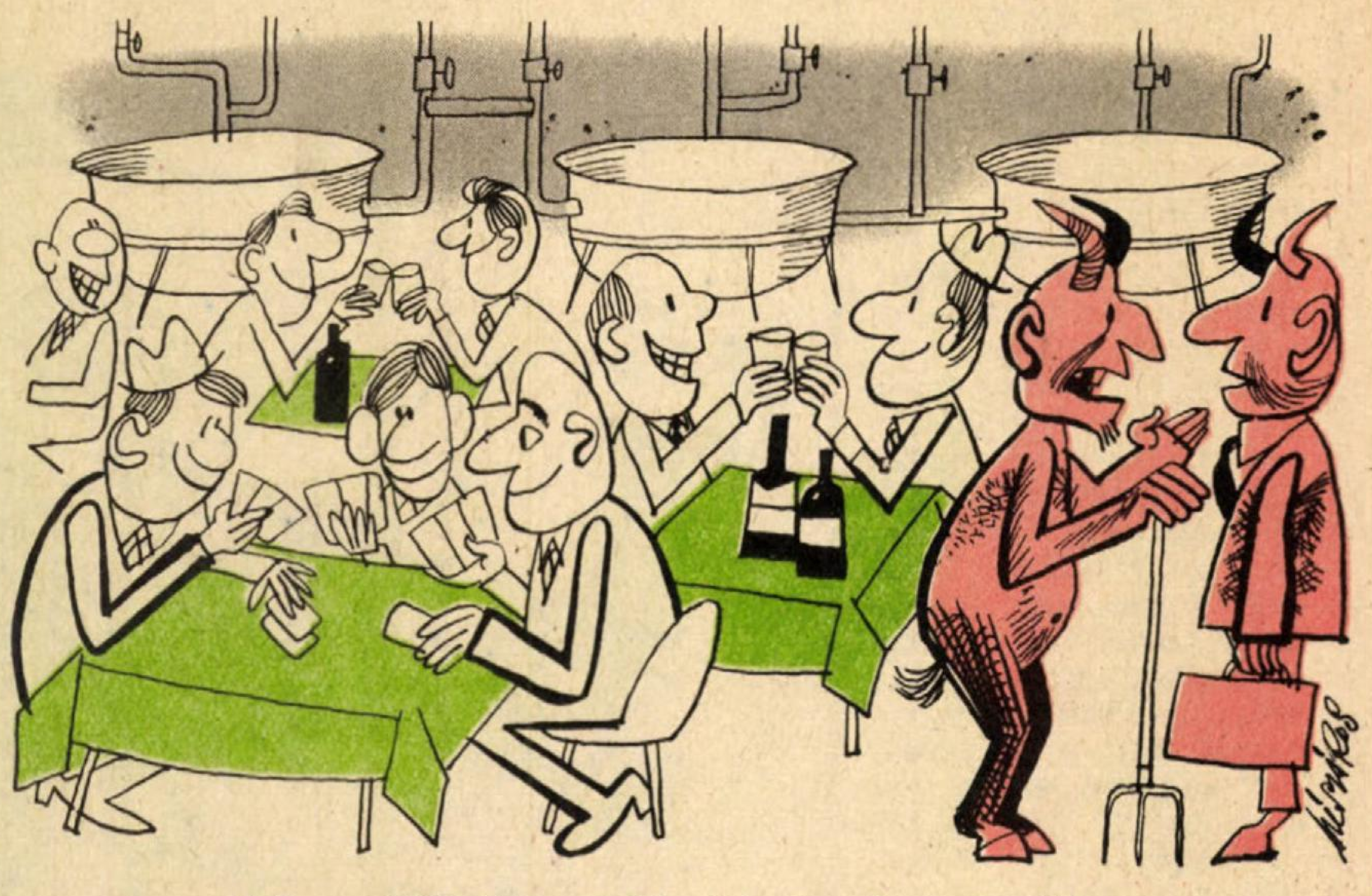
Dicsekvés

– A házban nekünk van elsőnek fókánk!

Már a pokol sem a régi

Mészáros András rajza

– Sajnos, a HKI diszponál felettünk, nincs forró vizünk!

Csökkentsük a költségeket

Ezek már a krimi utolsó kockái: vad autós hajsza, sőt a mesterdetektív repülőgépen üldözi az ugyancsak repülőgépen menekülő főbanditát, és ott, a levegőben elfogja. Mindenki kézre kerül, még egy pillanatig látjuk a mesterdetektív elégedett arcát — íme: az életem főműve! — ez van az arcára írva, és akkor megjelenik a „Vége" felirat. Mert a krimiszerzők itt befejezik alkotásukat, a gyilkosok, hullák mind megvannak, a mesterdetektív diadalmaskodott, kész, nincs tovább. Pedig még lehetne folytatni.

Valahogy így képzelek el egy korszerű utójátékot a krimihez:

...Másnap a gazdasági főnökhöz hivatják a mesterdetektívet.

— Gratulálok, ez szép teljesítmény volt. De mondja: feltétlenül kellett repülőgépet is használnia az ügyben?

— Természetesen, hiszen a főbűnöst csak így...

— No jó. Nem vagyunk mi szűkmarkúak. De felhívom a figyelmét, hogy legközelebb alaposabban fontolják meg, milyen közlekedési eszközt választanak.

— Nem volt idő fontolgatni...

— Jó, jó, most az egyszer elnézzük a dolgot. De az már komolyabb baj, hogy Szegedtől Pestig 50 liter benzinnel többet használtak fel, mint amennyi a norma. És egyáltalán: miért kellett három autóval négyszer végigszáguldani a fővároson, a Körúton a Margit-hídtól a Petőfi-hídig és Budán vissza?

— De hát... de hát ez volt a nagy félrevezető manőver, ami elősegítette a banda elfogását! Álüldözést hajtottunk végre.

— Igen, de ezt lehetett volna a Kiskörúton is, a Szabadság-híd és a Margit-híd között, akkor kevesebb üzemanyag fogy, kisebb a kopás... És ez mi? Miért kellett egyik emberének a Kaktusz-presszóban két kávét, egy pár virslit és egy üveg Kinizsit fogyasztania?

— Mert egész nap ott figyelt. Nem ülhet egy szimpla mellett!

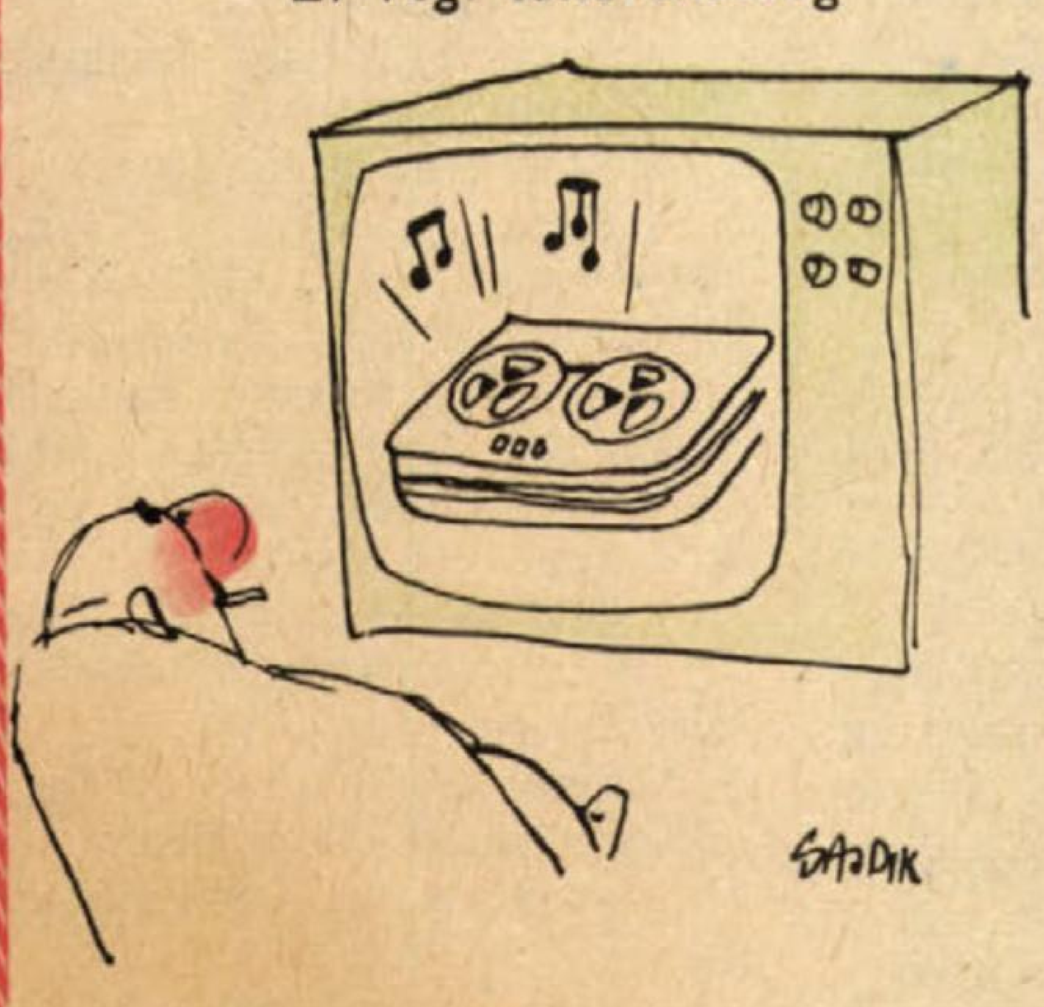
— No de virsli meg sör? Azért járulunk hozzá az üzemélelmezés költségéhez, hogy a dolgozó ott egyék! Szóval: a dicséretet majd megkapják, az nem az én reszortom, de prémiumot nem tudunk adni a költségtúllépések miatt.

Az előszobában a mesterdetektív egy kollégájával találkozik, aki ezt mondja: Megyek a premcsiért. A villamoson elfogtam egy zsebest. Az egész nyomozás egy fillérbe se került — teszi hozzá büszkén.

A mesterdetektív elájul. Három hét idegszanatórium. De azt már az SZTK fizeti.

Földi Iván

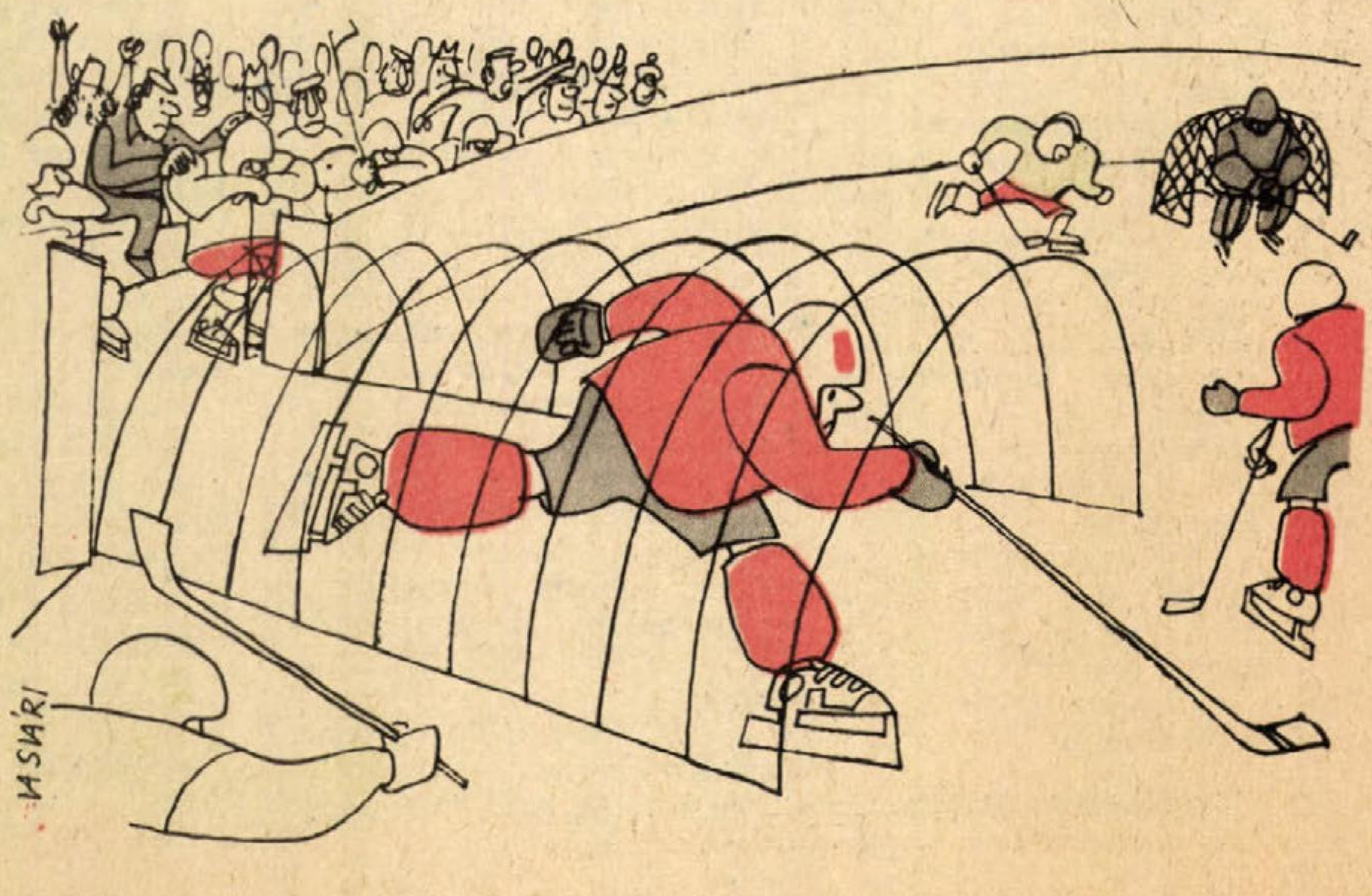
Év végi takarékosság

Zenekari hangverseny

A kiállított jégkorongozó visszatér...

Vasvári Anna rajza

Csábítás

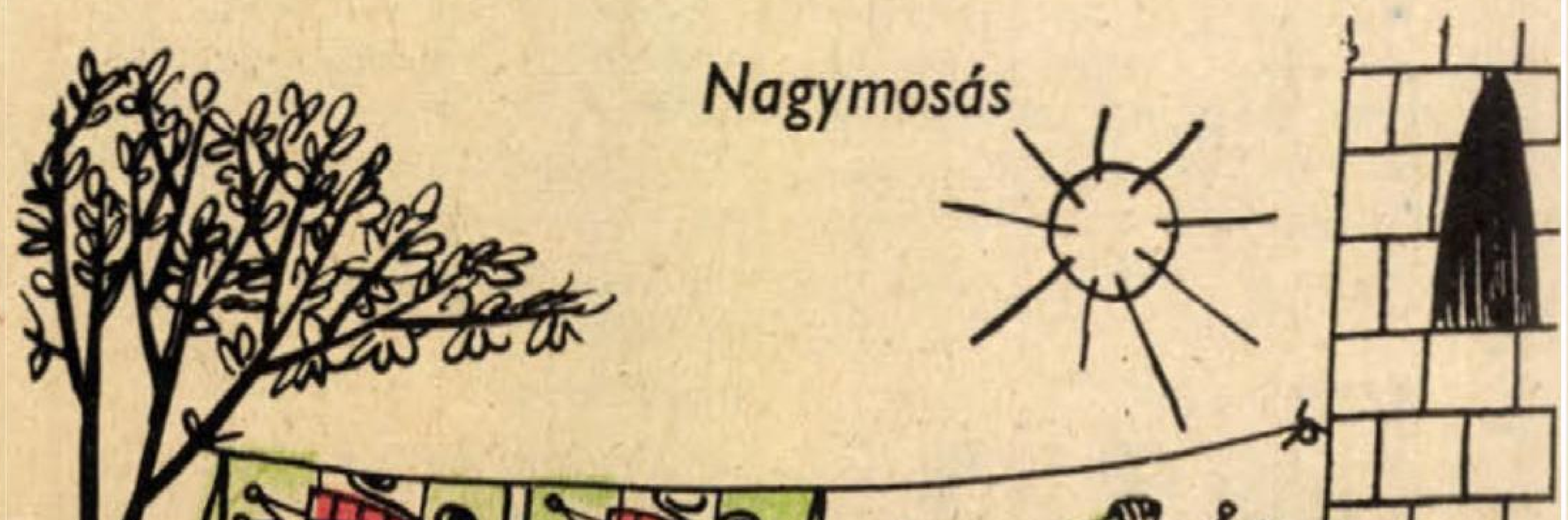
– A Kutya Lap részére keresek címlap modelt.

Javaslat a tűzfalak felhasználására

Szegő Gizi rajza

Nagymosás

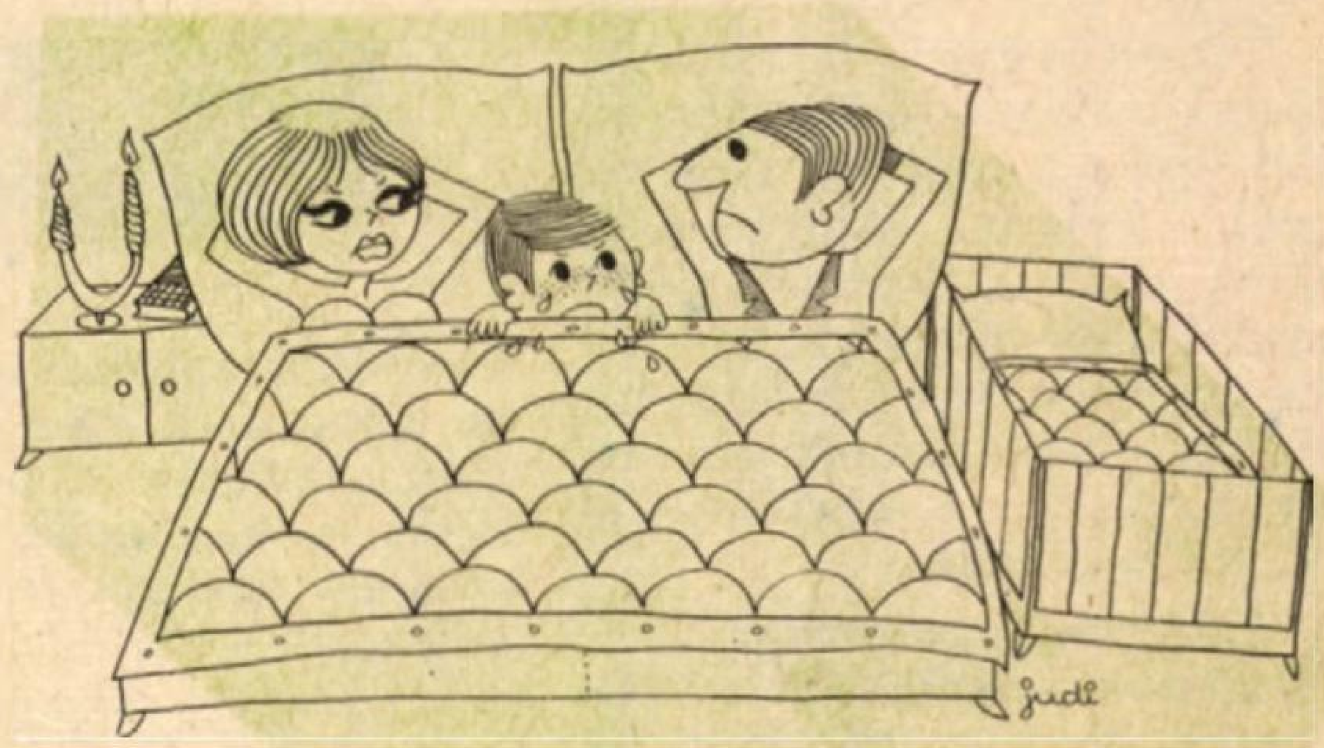
A ravasz albérlő

Endrődi István rajza

– Ó, angyalkám, most már nyugodtan levetheted a szárnyaidat!

Pedagógia

– Mondtam neked, hogy ne ijesztgesd este a krampusszal . . .

Lusta férj

– Fogadjunk, hogy ma megint elfelejtetted beadni a válóperünket . . .

HONNAN-HOVÁ?

Barátom, Ede, felszáll a Sróf utcai megállónál, kérdezem, mizujs. Semmi, azt mondja, egy megállót megyek, veszek egy üveg hecsedlilekvárt abban az új önkiszolgálóban. Jó, mondom, addig is beszélgessünk. De máris odalép egy ellenőr, és Edéhez fordulva kérdi: Honnan hová? Mivelhogy mostanság készül az utasáramlás statisztikája.

Ede nekiveti hátát a perronablaknak, vesz egy nagy lélegzetet, és hadarni kezdi:

— A Pesterzsébeti Kócművektől jövök, vagyis kilenc megállóval előbb szálltam fel. Ott kapuellenőri szolgálatban voltam a hátsó ajtónál. Tíz éve állok ott a portán, ebből hármat lyukasan, mert fúrnak. Most ezzel a vilcsivel megyek odáig, ahol át kell szállni a húszasra. Hogy arról melyikre, tetszik kérdezni? Hát a végállomásnál a hatosra, azzal megyek a Boráros térig, ott le a hid alá, a vasgerendák közé, a ketteshez. Tessék felírni, hogy a lépcsőn lefelé gyalogosan teszem meg az utat, mert a helikopter ritkán jár. Kérjük a járatot sűríteni. A kettessel meddig, tet-

szik kérdezni? Hát ... az izé, az Országházig, igen a Szalay utcáig ...

Mindhárman jól szórakoztunk. Az ellenőr értette a viccet, sebesen jegyezte, hogy honnan hová utazik Ede, mert hiszen ez neki a lényeg.

Beértünk a Sróf utcát követő első megállóba, az önkiszolgáló elé, és Ede rögvest leszállt, amint az ellenőr más utas után nézett. Én is lepattantam utána, és kabátujjját megragadtam:

— Mi volt ez, Ede? Mit fecsegtél összevissza ennek a jó embernek?

Ede átkarolt, és vonszolt nagy lendülettel a hecsedlilekváros üvegek felé:

— Nézd, barátom végre találkozom egy emberrel, méghozzá hivatalossal, aki ellenvetés és gyanakvás nélkül, pecsétes írások és tanúk nélkül, első szóra elhiszi nekem, amit állítok, elfogadja, amit mondok, aki előtt nem kell tízszer megrágnom a szavakat, aki előtt szabadon szárnyalhat a fantáziám, aki előtt szavahihető, megbízható állampolgárnak érezhetem magamat — hát ne élvezzem ki ezt a ritka, különleges pillanatot? Lesz még egyszer egy ilyen alkalom az életemben? Nem érted — rázta a vállamat —, hát nem érted?? Első szóra hisznek nekem!!

Alföldi Imre

Mennyei utazás

– Bérlet! . . .

MINDENFÉLE

A téma az utcán hever, csak a fejét kell az embernek elfordítania.

Milyen nemzetközi helyzetet viszünk a Holdra?

Az elmebetegségnek néha irodalmi tünetei vannak.

Sok ember szeretne ráunni a vagyonára.

Jó lenne, ha az íróra csak saját maga lenne hatással.

Nagy regényt is csak betűnként lehet megírni.

F. L.

Fiús házak

Hosszú évezredeken át léteztek a lányos házak. Sőt, lehet, hogy a fogalom még régebbi keletű. Elképzelhető, hogy már a neandervölgyi szülők is vendégül látták néhány finom, tízkilós falat hideg és nyers mammuthúsra, majonézzel – a lányuk körül forgolódó ifjakat.

A lányos házak merész fordulattal a szemünk előtt változtak át fiús házakká. Jó múltkorában figyeltem fel erre a merőben új jelenségre. Egy baráti házaspárt látogattam meg. A fiuk már elmúlt húsz esztendős, így joggal tételezhettem fel, hogy őt nem is találom otthon, valamilyen lányos háznál udvarolgat. Tévedtem. Hangsúlyozottan, sőt tetézetten volt otthon: egy Ildi névre hallgató, fiatal lány ült mellette. A fiatalok kisvártatva, miután futólag és mellékesen hivatkoztak arra, hogy gyakorolniuk kell az ószanszkrit nyelvet, átvonultak a másik szobába.

– Nem is tudtam, hogy Zolika eljegyezte magát – néztem a csinos ifjú pár után.

A háziasszony hevesen tiltakozva emelte fel kezét:

– Hova gondolsz? Ildi csak feljár Zolihoz, itt uzsonnázik, vacsorázik. – Felsóhajtott: – Elég gondom van, mióta Zoli felserdült. Folyton sütni, főzni, uzsonnára, vacsorára. Azelőtt ugyanis több lány is feljárt hozzá, most már szerencsére csak ez az egy.

– És miért nem Zoli jár Ildiékhez? Apátlan, anyátlan árva a kislány?

– Ugyan, mindkét szülője él.

– Hát talán olyan családi viszonyok uralkodnak náluk, amely lehetetlenné teszi a látogatást? Teszem azt, Ildi apja alkoholista, és veri Ildi anyját?

– Ugyan már! Ideális családi életet élnek!

– Hát akkor mi a baj?

– Ildi anyja maradi felfogású, kispolgári előítéletek rabja.

A jelenség felkeltette érdeklődésemet. Több fiús anyánál mértem fel a helyzetet. Kiderült, hogy valamenynyinél őhozzájuk járnak fel a lányok. Az egyik el is mesélte, rendkívül fejlett technológiát dolgozott ki, hogy jelezze hazajöttét, ha a fiatalok nagyon elmerültek volna közös tanulmányaikban. Lábbal vágja be az ajtót, majd utána a konyhán a kőpadlóra ejti a rézmozsarat.

– És miért nem Gyuri jár a lányos házhoz? – kérdeztem.

– Nagyon maradi felfogású a lány anyja.

Lassanként az az elgondolkoztató kép bontakozott ki előttem, hogy a fiús mamák modernek, felszabadultak, haladó gondolkodásúak, míg ellenben a lányos mamák

maradiak, ósdi kispolgári előítéletek rabjai.

Egyik este Reháknét kerestem föl, aki szintén fiús ház. Az ő Bandikájához is feljár egy kislány. Inkább kettő ugyan, de egyik nem tud a másikról, tehát mondhatjuk egynek is. Ő ilyenkor az estéit a szomszédos moziban tölti, mert minek is zavarja a fiatalokat magnózás közben, amit is teljes sötétben szoktak végezni.

– Persze a lány anyja nagyon maradi, kispolgári előítéletek rabja? – tettem fel, most már biztosra menve, a kérdést.

– Pontosan az – bólintott. – Szinte nem is értem, hogyan lehet ma ennyire konzervatív egy asszony. – Hirtelen elkomorodott. – Hány óra van nálad?

– Negyed kilenc – válaszoltam.

Felkiáltott:

– A lányomnak már rég itthon kellene lennie! Letöröm a derekát, ha kiderül, hogy megint fölcsatangolt a Gézáékhoz!

– Szóval, a te lányod is a fiús házhoz jár?

– Oda, oda, hiába tiltom.

– És miért nem hozzátok jár a fiú, hisz te igazán modern felfogású nő vagy?

– Persze, hogy az vagyok. De mindennek van határa!

Kertész Magda

Továbbjutás

Minap összetalálkoztam a kövér Meszetnekivel a Cimbalom kávéházban. Komoran maga elé nézett, s a szeme alatti táskák is mintha megduplázódtak volna. Határozottan látszott, hogy komoly lelki válságban van.

– Mi ütött beléd, öreg cimbora? – veregettem vállon kedélyesen. – Miért lógatod az orrod?

– Ne is kérdezd – válaszolta letörten.

– Kártya? Ital? Nő?

– A legutolsó! A legutolsó nő, akire az életben ránéztem...

A kövér Meszetneki kiitta maradék Almuskáját, nagyot sóhajtott, majd mesélni kezdett:

– Példás férj és még jobb apa vagyok, hisz' tudod, de amellett ember is vagyok, gyarló ember, hisz' tudod... Nos, nem kertelek tovább. Dolgozik a vállalatunknál egy nő, bizonyos Stromfai Kristófné, a legelváltabb asszony, akivel valaha is találkoztam. Nem szívesen csalom meg a feleségemet, mert egy szent, de sajnos, vannak kivételek, amelyek erősítik a szabályt, és Márta, mármint Stromfai Kristófné, úgy erősítette a szabályt, mint a pinty! Mit is mondhatnék neked róla? A szeme egy Mona Lisa, a keble egy milói Vénusz, a lába egy Sir Stanley Matthews... Eh, minek is folytassam? S ez a nő ráadásul egy ma született sátán, egy valóságos földre szállt ördög! Először kacérkodott velem, majd, midőn látta, hogy lángra gyúlok, egyszerre hűvös és tartózkodó lett, mint a megközelíthetetlen carrarai márvány. Egyszer, amikor együtt túlóráztunk, orvul belecsókoltam a nyakába, de tovább nem jutottam, pedig hidd el, mindent elkövettem, ami a jó ízlés és a szocialista együttélés keretei között csak lehetséges. Szerény anyagi képességeimhez mérten fejedelmi ajándékokkal halmoztam el, s olyan bókokat sugdostam a fülébe, mint egy trubadúr. De Márta csak kacagott kínszenvedéseimen. Igaz, egyszer, amikor csúsztattunk, bóksúgás ürügyén lopva megharaptam a bal fülcimpáját, de tovább nem jutottam... Végül önérzetem maradványait sutba dobva, egy értekezlet után lábai elé omoltam, és azt mondtam neki: ha nem lesz az enyém, öngyilkos leszek! Ez ugyan túlzás volt, de becsületszavamra mondom, nem nagy túlzás. Azt válaszolta, gondolkodni fog a dolgon. Ennek néhány hete. Nos, vallomásom után pár nappal az imádott nő így szólt hozzám a büfében: „Jövő csütörtökön pont 18 órakor várom a lakásomon! De ha késik, vagy nem jön el, többé nem állok szóba magával..." Elszédültem a boldogságtól. Ez a csodálatos teremtés légyottra hív! Még hogy én nem leszek ott, hahaha!! Azonban kiderült, hogy Márta megint csak hitegetett, mint már annyiszor...

– Nem volt otthon? – kérdeztem izgatottan.

– Ugyan. Az időpont, amit megadott, az Internazionale–Vasas Európa Kupa visszavágó kezdetének időpontja volt. A csalfa lény tudja jól, hogy bolondulok a fociért. Jóformán a partvonalon nőttem fel, és még ma is kikutyagolok minden valamirevaló meccsre, ha esik, ha fúj. Ráadásul pont az Interrel kellett neki ezt csinálnia. Európa vagy talán az egész világ legjobb klubcsapatával. Sarti, Facchetti, Burgnich, Bedin, Suarez, Corso, Mazzola... Márta... micsoda ellenfelek! Képzelheted...

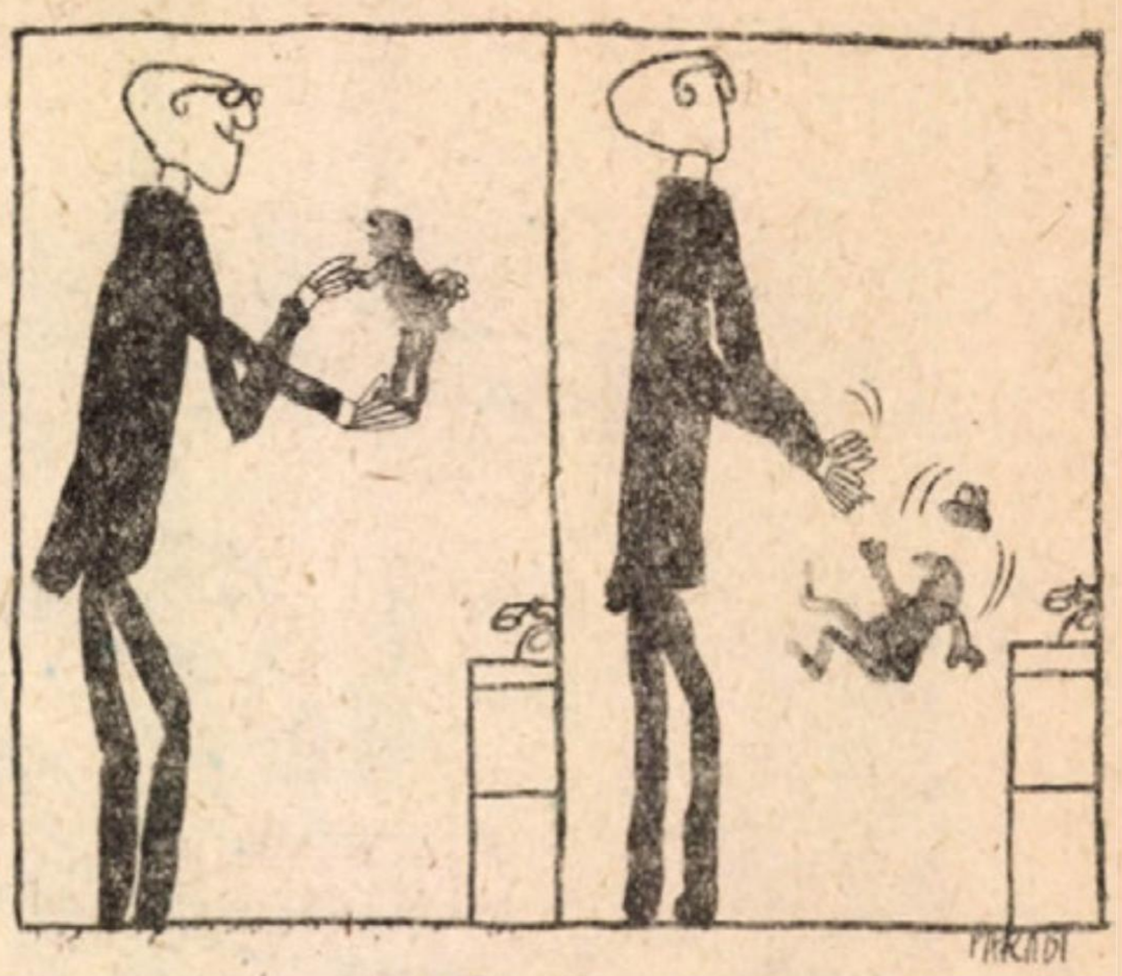
– Na és mi történt? Az isten szerelmére?!...

Meszetneki keserűen legyintett:

– Az ördöngös Mazzola két óriási dugót lőtt, s így sajnos, nem sikerült továbbjutnunk. Sem a Vasasnak, sem nekem...

Dalmáth Ferenc

Egy karrier története

Két kis vers

Karácsonyi jó szokás

Mikor már az ünnep fénye
Sejlik fenyőfánk alatt:
Szerényen becsönget, ő,
A Díjbeszedő Vállalat,
És kéthavi villanyszámlát
Kézbesít gyorsan nekünk,
Nehogy el legyen rontva a
Pénzt emésztő ünnepünk.

Szerelem

Imádtam Juliskát
Forró szenvedéllyel:
Szép verseket írtam
Hozzá nappal s éjjel,
S ő mégis fagyos volt,
Hozzáment Gyulához,
Ahhoz a csúnyához,
Ahhoz a mulyához.
S mivel nem értettem,
Hogy mi tette titka,
Volán mögül mondta
Meg végre Juliska:
Maga egy kis mamlasz,
Holdvilágos képpel,
Ám Gyulámnak több van
Éppen négy kerékkel.

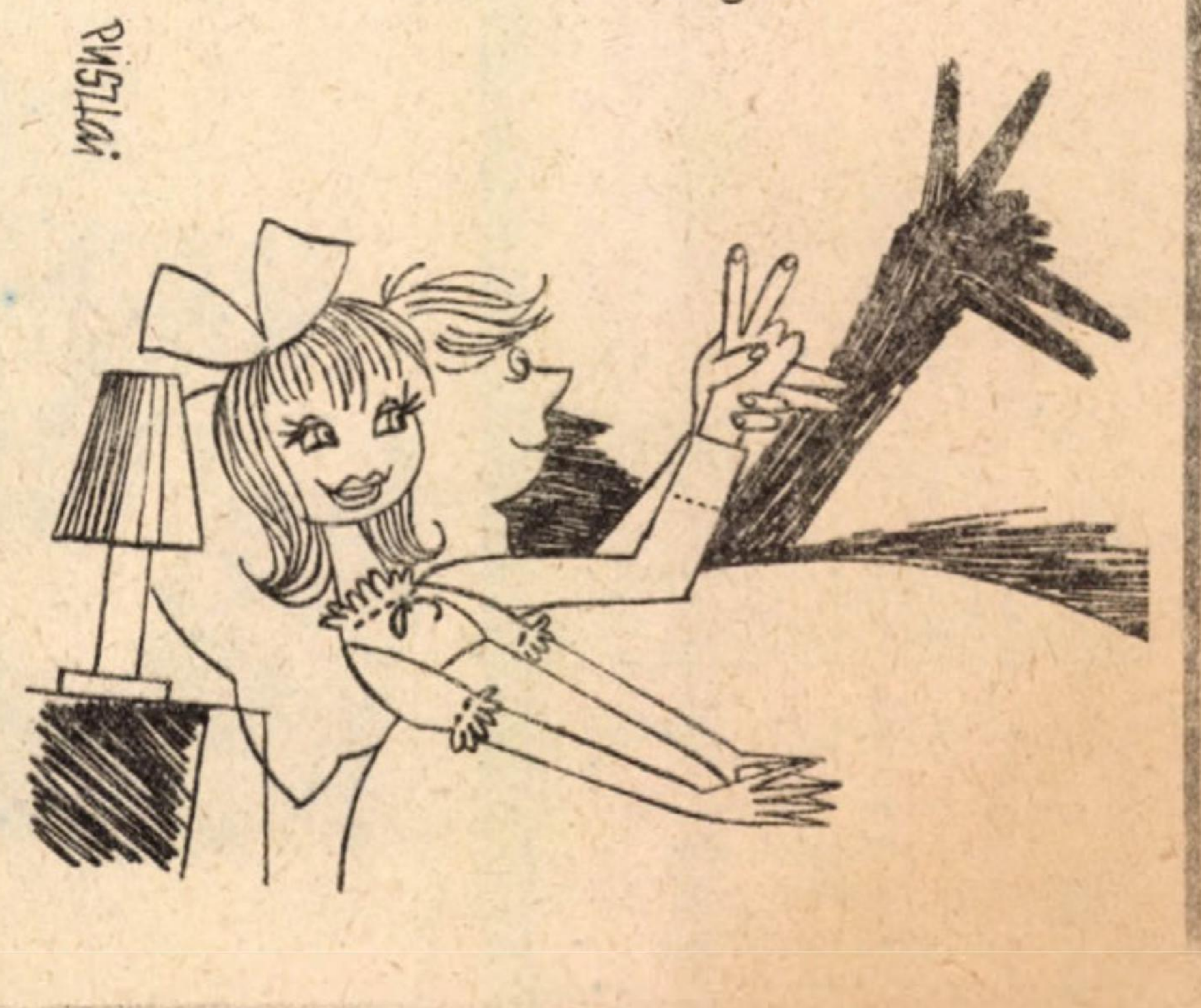
Darázs Endre

Pihennek a labdarúgók

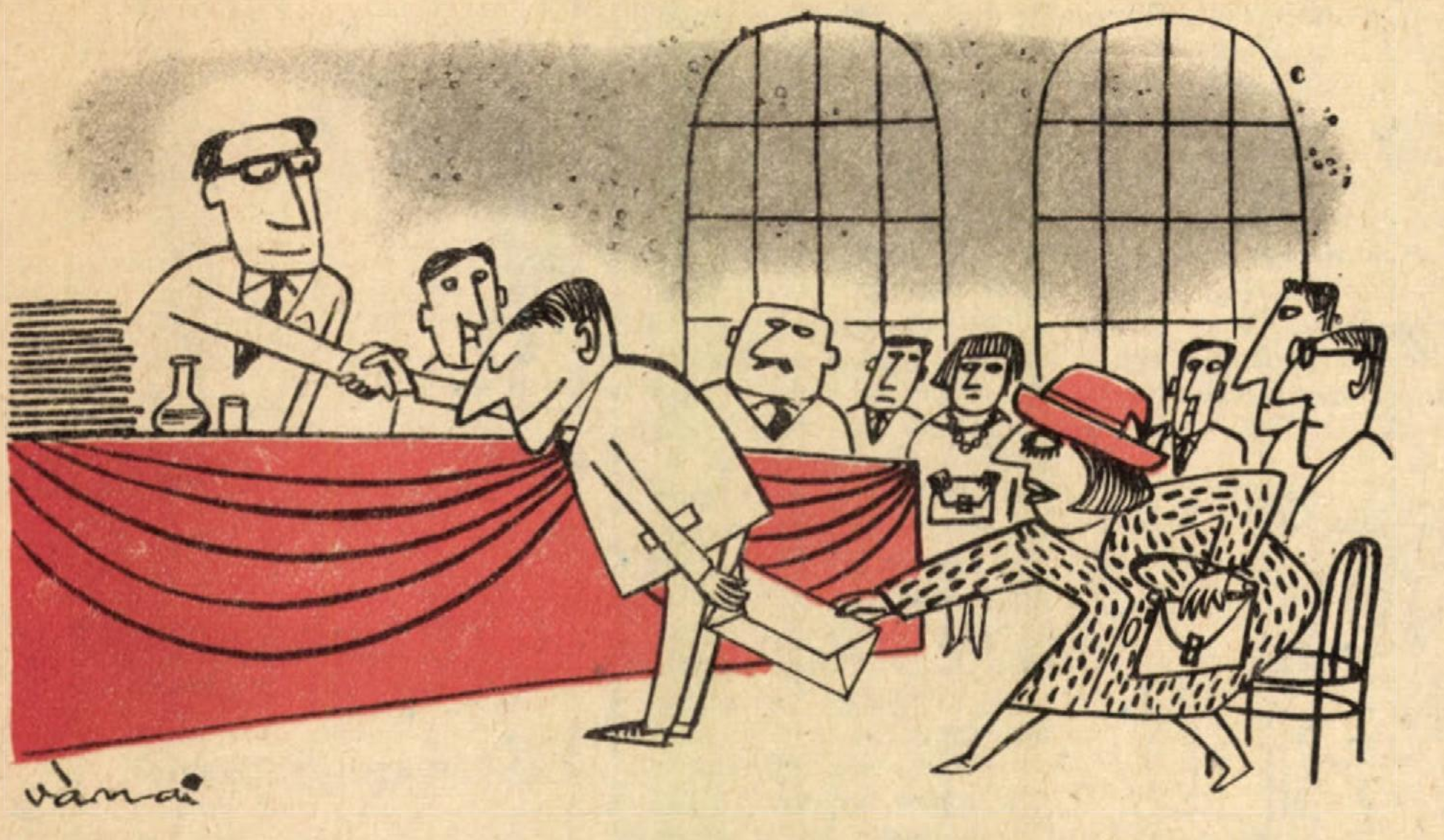
– Azért egy kis foci már jó volna!

Korai házasság

Feleség a jutalomosztásnál

Várnai György rajza

Tévedés

Mészáros András rajza

– Hallottad, negyvennégy órás lesz a munkahét?!
– Mi az, felemelték?

A hétfejű sárkány előtt

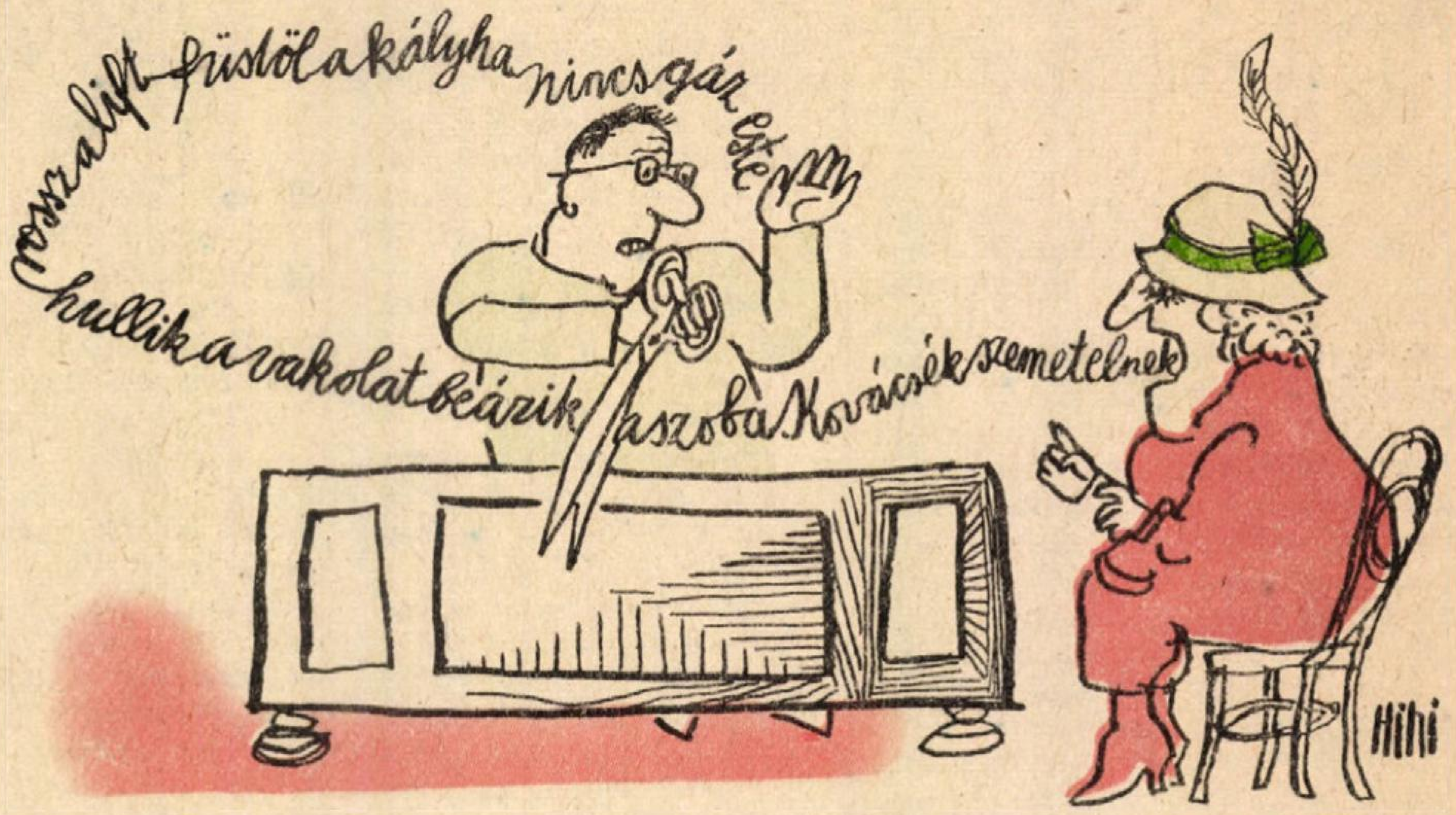
– Ne izgulj, az egyik fejét már megnyertem az ügyünknek!

Fülöp György rajza

Fogadónap a HKI-nél

Hegedűs István rajza

– Köszönöm, mára ennyi elég! . . .

Pár nappal karácsony előtt

– Vigyázz a cigarettával, nehogy erdőtüzet csinálj!

Ezreket érő ajándék

– Ó, Lajoskám, te egy valóságos földreszállt angyal vagy! (x)

Háthа valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító megkérdezi az iskolában:

– Na, mondd meg nekem, Gubás Péter, mit kell tenni az embernek, hogy a menyországba jusson?

A gyerek áll és hallgat. Egyszer csak nagyot nyel és így szól:

– Hát először is meg kell halni, tanító úr.

Pesti tudósítónktól

Összetűzés az utcán:

– Mondja, nem volt maga még pofon vágva?

– Dehogynem! Hajjaj!

*

Mivel a bérletrendszer bevezetése óta a villamosokon a különféle ajtók között fel- és leszállás szempontjából nincs semmi különbség, ajánlom a következő új szöveget az ajtókra:

CSAK FEL- ÉS LESZÁLLÓK RÉSZÉRE!

*

Legújabb irodalmi vizióm:

Az „Élet és Irodalom" utolsó oldalán hatalmas cím állt: „Látogatás Saláta Lajosnál." A cím alatt pedig ez volt olvasható: „Látogatást tettünk Saláta Lajosnál, de nem volt otthon."

*

Hipochonder panaszkodik:

– Nagyon beteges ember vagyok. Tudja, hány háziorvost temettem már el?

*

Jó, jó, tudom, a csőtöréseket nem lehet elkerülni. De nem láthatnánk el a lakosságot varázsvesszővel, hogy legalább tudna magának vizet keresni?

f. l.

GYŐRI GYORS-FÉNYKÉP

Firenze–Palermo 10 : 1.

Ez nem totóeredmény, hanem a Cardo Bútorgyár két termékének a népszerűségi aránya. A sportfogadás nyelvén szólva: a Firenze-típusú szobabútorok *nagy gólarányú győzelme* kész *totógyilkosság!* A gyárban ugyanis mindenki arra *tippelt*, hogy a hagyományosabb stílusú, olcsóbb Palermo szobabútor népszerűbb, kelendőbb lesz, mint a modernebb vonalú, drágább Firenze. Ám az eredmény, amennyire meglepő, annyira örömteljes is, hiszen az arány így is felállítható: *Modern ízlés–Konzervativizmus* = 10 : 1.

Elbizakodásra, persze, semmi ok. Hiszen hátra van még jó néhány *visszavágó* mérkőzés!

Nagyon „kutyakaparó" külleme van a győri palacsintaboltnak. Termékei azonban ízletesek, finomak, gusztusosak . . .

Azazhogy . . .

A kiszolgálás ugyanis úgy történik, hogy egy hölgy elveszi, megszámlálja, elrakja a pénzt (többnyire alumínium pénzt, hiszen a palacsinta filléres áru), utána megtölti és kézzel összehajtogatja a palacsintát. Aztán megint pénzt kezel – számol, elrak, visszaad –, majd megint hajtogat . . .

Közben persze nem mos kezet. De hogy is győzné napjában több százszor elvégezni ezt a pilátusi műveletet?! Javasolom, hogy a bolt irányítói vagy egy palacsintagöngyölítő gépet szerezzenek be, sürgősen, vagy a kiszolgálást szervezzék át. Hiszen a kereskedelemben a *„tiszta kéz"* mindennél fontosabb.

Győr és a Balaton között csupán száz kilométer a távolság, a hétvégi *gyorsított* személyvonatok mégis három és fél óra alatt *„röpítik le"* a győri víkendezőket Füredre. (S a balatoni borvidék legtermékenyebb tőkéin sem lógnak akkora fürtök, mint ezeknek a vonatoknak a lépcsőin!) Ha figyelembe vesszük, hogy a távolabbi Pécsről, de még Miskolcról is, jóval hamarabb el lehet jutni a Nagy Magyar Óceánhoz, indokoltnak tűnik a győriek kérése: a MÁV gyorsabb mozgású, sűrűbben közlekedő vonatokat szerkesszen bele a most készülő 1967-es menetrendbe, Győr és Füred között.

Ha ez semmiképpen sem lehetséges, akkor már csak egy megoldás van: a Balatont kell közelebb vinni Győrhöz.

(radványi)

A hatalmas irodaházban aligha akadt boldogtalanabb teremtés Rozikánál, pedig három nappal előbb, amikor próbaidős gépírónőnek felvették, madarat lehetett volna fogatni vele, annyira örült, hogy végre önálló kereső lett.

Belevetette magát, csak úgy égett a keze alatt a munka.

Eleinte.

Másnap lassult az iram, a harmadik napon mindduntalan felkelt az írógépe mellől, fel-alá járkált a szobában, sziszegve nyomkodta a derekát, sajgott a háta, mintha tüzes vassal sütögetnék a csigolyáit.

Végül is rászánta magát, bekopogott a csoportvezetőjéhez.

– Kedves Kovács kartárs – kérte könnyekkel a szemében –, tessék segíteni rajtam, én azon a széken nem tudok dolgozni. Kicsi vagyok, az írógép asztala is alacsony, a szék pedig magas, le sem ér róla a lábam, egészen előre kell görnyednem, rettenetesen szúr a hátam.

A csoportvezető csodálkozva kérdezte:

– Hát miért nem cseréli ki azt a széket egy másikra?

– Mert nincs kisebb. Tűvé tettem az egész épületet, nincs kisebb. Mind ilyen. Ez a normál irodai szék. De nekem – nagy. Le kellene vágatni a lábaiból, csak három-négy centit, akkor a lábam is leérne és a billentyűk is a kezem ügyébe esnének. Érdeklődtem a gondnokságon, azt mondták, részükről semmi akadálya, van házi asztalosuk is, az megcsinálná.

– Hát akkor?

– Írás kell nekik. Hivatalos papír, aminek alapján kiállítják majd a munkalapot a szék lábainak a megrövidítéséről, mert leltári köztulajdonról van szó.

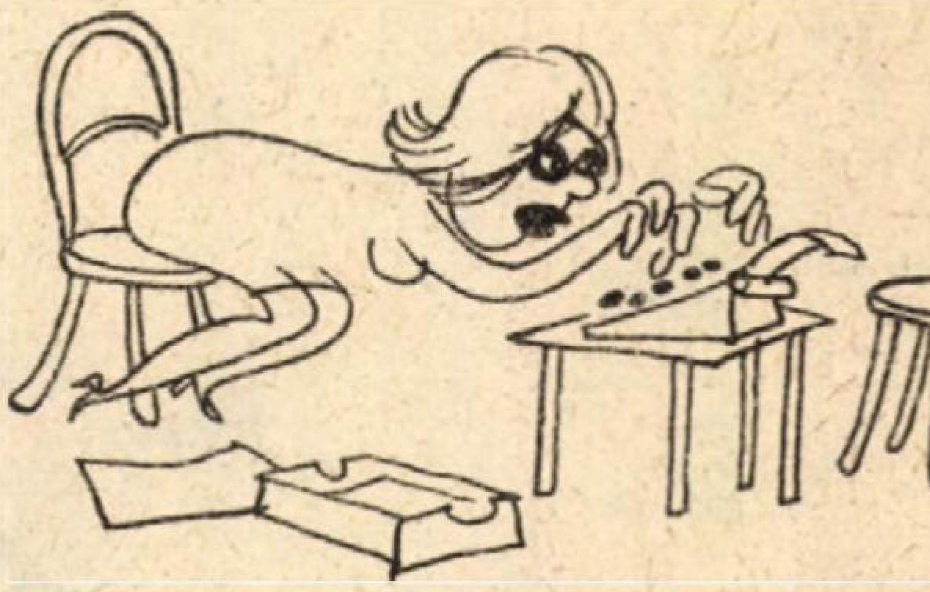
– Hm – vakarta meg a feje búbját Kovács –, ez nem is olyan egyszerű téma. Mert, mondjuk, kiadom a papírt, a széklábakat megrövidítik, viszont maga csak próbaidős, igaz, iparkodik, de esetleg közbejön valami, és nem lesz véglegesítve. Akkor itt állok egy székkel, amelynek én kértem a megcsonkítását . . . Tudja, mit? Átmegyünk Borbás kartárshoz, mégiscsak ő az osztály vezetője, könnyebben vállalhatja a felelősséget.

Át is mentek, Kovács ismertette a tényállást, Rozika ott állt mellette, eleven bizonyságául annak, hogy ő tényleg ilyen apró termetű.

– Hm – vakarta meg a tarkóját Borbás –, hány éves maga, Rozika?

– Tizenhét leszek.

– Na látja, pont ettől féltem. Ez a körülmény növeli a kockázatot. Mert maga még olyan korban van, hogy nőhet. Tételezzük fel, hogy beválik, véglegesítjük, aztán elkezd itt nekünk nőni! Kinövi a lefűrészelt lábú széket, az selejtbe kerül, jön egy ellenőrzés, ki üti

meg a bokáját? Én! Hát ebből nem kérek . . . A legokosabb az lesz, ha átballagunk Kunda igazgató kartárshoz, elvégre ő az egyszemélyi felelős vezető, döntsön ő!

Át is mentek hármasban, Borbás referált az igazgatónak, mellette ott bólogatott Rozika, szemléltető példa gyanánt.

– Hát már ilyen ügyekkel is nekem kell foglalkoznom?! – tört ki a felháborodás Kundából. – Hát azért neveztek ki engem ennek a vállalatnak az élére, hogy négy székláb levágását irányítsam?! Egy osztályvezetőben meg egy csoportvezetőben együtt nincs annyi kurázsi, hogy négy széklab dolgában vállalják a felelősséget, és aláírjanak egy kétsoros levelet? . . . Rendben van, majd én megoldom ezt az országos jelentőségű problémát. Távozhatnak, megvan magukról a véleményem!

Alig csukódott be az ajtó a kétharmadrészt porig sújtott látogatók mögött, az igazgató a telefonhoz lépett, tárcsázott.

– Asztalosműhely? . . . Itt Kunda . . . Maga az, Mokri bácsi? . . . Kérem, jöjjön fel hozzám.

Öt percbe sem tellett, gyaluforgácsos zöld kötényében már meg is jelent az öreg asztalos. Az igazgató leültette, cigarettával kínálta, megjegyezte, hogy szép az idő, de holnapra elromolhat, aztán rátért a tárgyra.

– Privát szívességre kérem, kedves Mokri bácsi. Ebédidő alatt, amikor senki sincs a folyosókon, vigye le a műhelyébe a százkettes szobából az írógép mellett álló széket, és a lábakból fűrészeljen le három centit, aztán vigye vissza. Szeretném, ha úgy csinálná, hogy senki se lássa meg, és a továbbiakban is ez az egész dolog maradjon köztünk. Itt egy húszas. Rendben van?

– Rendben – felelte az öreg asztalos, és a húszast bedugta a kötényé zsebébe.

Kürti András

Vámszedők

– Mit hoztál?

ÚJONCOK

MAMA NÉLKÜL

– Azt hiszem egy kicsit hosszú a cérna . . .

TÉRISZONY

MEGRÖGZÖTT SZOKÁSOK

– Á, jó reggelt, őrvezető elvtárs!

(Princz László rajzai)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a véleményük a búcsúzó évről?

Nem árulom el, mert még visszamondják neki . . .

D. F.

Én elégedett vagyok vele, de az az érzésem, ő elégedetlen velem.

F. L.

Jobb ma egy új esztendő, mint holnap két régi.

F. Gy.

Pardon! Még nincs vége! Majd szilveszterkor, éjjel tizenkettőkor megmondom.

G. Sz.

Sikeres esztendő volt, sajnos pont a vége felé hanyatlott, és ennek Kreitlein bíró, a Vasas—Inter játékvezetője volt az oka.

K. A.

Eredményekben és sikerekben gazdag esztendő volt. A tavalyi év is eredményekben és sikerekben gazdag esztendő volt és minden bizonnyal az 1967-es esztendő is gazdag lesz eredményekben és sikerekben.

M. Gy.

Valami újat vártam ettől az évtől, de ez is csak tizenkét hónapig tartott, mint a többi.

P. L.

Nem tudom, még nem ismerem a hivatalos értékelést.

R. B.

Ugyanaz a baja volt, mint az ezt megelőzőnek, megint nem anyagiakban, hanem tapasztalatokban volt gazdag.

S. P.

Bővelkedett nemzetközi eseményekben. Remélhetőleg az utódja nem fogja példáját követni.

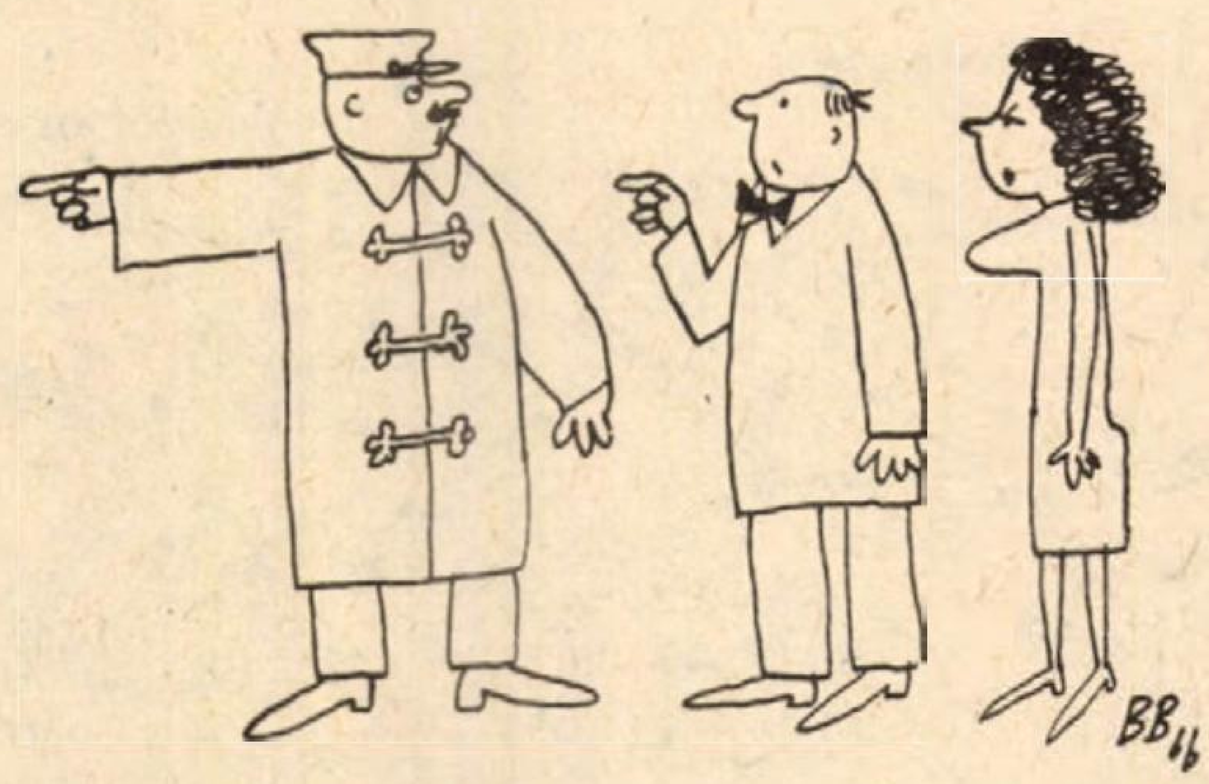
S. A.

Nem mindegy? A pénztártól való távozás után reklamációt úgysem fogadnak el.

(t.)

IMPORT HUMOR

SZÍNHÁZI KÉSŐNJÖVŐK

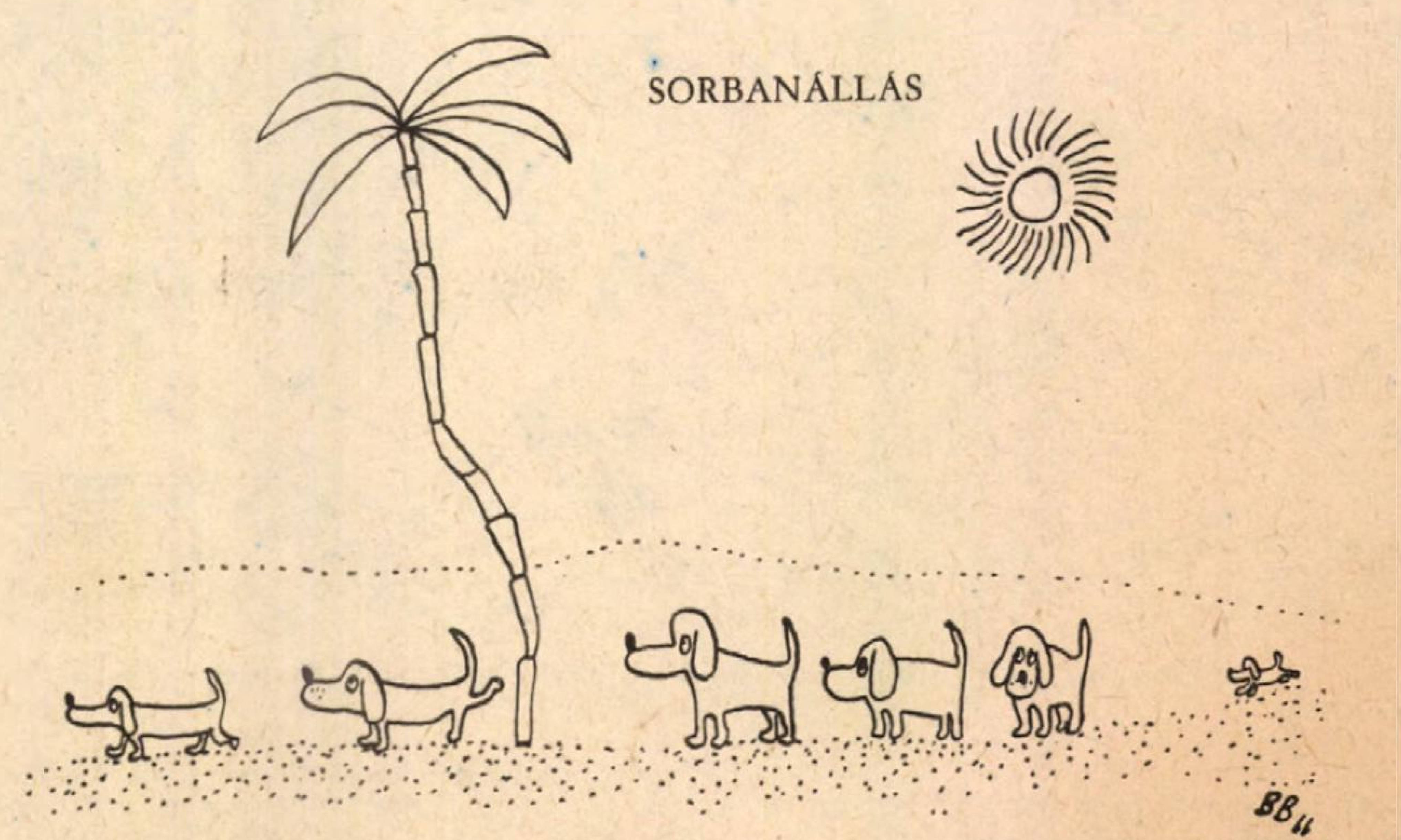
– Pszt! Csendesen!
– Miért? Már alszanak?

SZENVEDÉLYMENTESSÉG

– Iszik a férje?
– Nem!
– Dohányzik?
– Csak jó ebéd után. Vagyis évente kétszer.

SORBANÁLLÁS

(Bogdán Butenko rajzai, Varsó)

TŰNŐDÉSEK

Pódium és fórum

A pódiumon manapság
a „ki mit tud" a divat:
matézisben és tilinkón
mérkőznek múzsafiak.

A közéleti fórumon
mérkőzőknek a titkuk
nem az, hogy „ki mit tud", hanem
az, hogy „ki k i r ő l mit tud".

Közgazdaságtan

Volt egy bigyóm, négyért kaptam,
s még aznap hatért eladtam.
Másnap egy haverom kérte:
nyolcat adott volna érte.
Azóta is azzal ölöm
magam, hogy a fejem töröm:
vajon azzal, amit tettem,
nyertem kettőt vagy vesztettem?

Radó György

Új eladónő

– Megőrült, kartársnő? Ha így mosolyog, a végén még ideszokik a vevő!

Öreg zsoldosok

– Maga is havi 500-ért csinálja?

Új házban

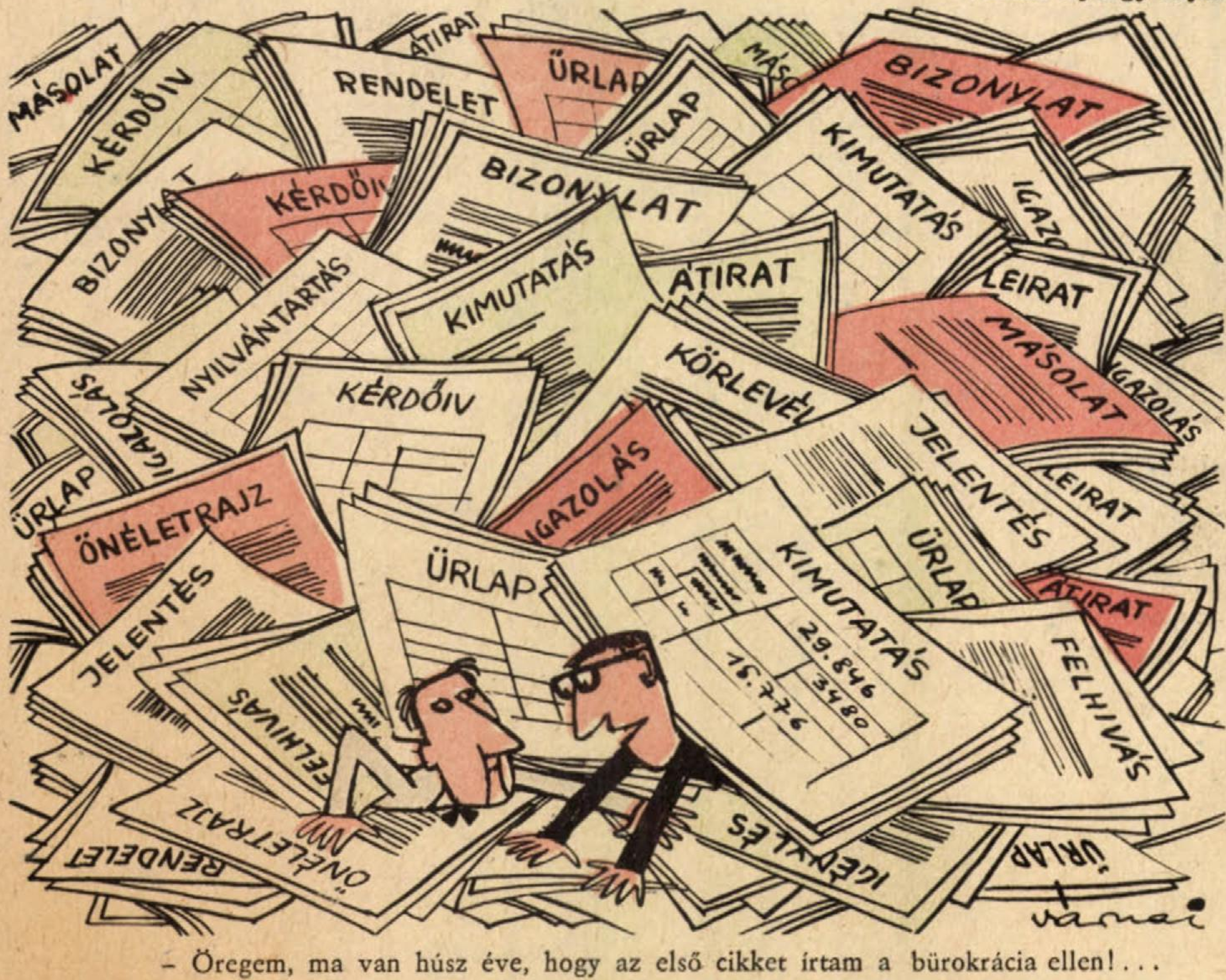
Pusztai Pál rajza

– Mi a fene lehet a hiba, hogy az a cső még mindig nem szakadt le . . .

Jubileum

Várnai György rajza

– Öregem, ma van húsz éve, hogy az első cikket írtam a bürokrácia ellen! . . .

Hová menjek szilveszterkor?
Hová vajon, hová merre?
Milyen programot csináljak
Az idei szilveszterre?

A Franzstadtba menjek talán
Disznótoros vacsorára,
Vagy a messze Óbudára
Egy sramlis túróscsuszára?

Á, mindenütt sokan lesznek,
Nem nyüzsgök és nem
tülekszem,
Fogom magam, hazamegyek,
És már jó korán lefekszem.

Becsukódik majd a szemem,
S alszom egy jót önfeledten,
Csak ne legyen házibuli,
Se alattam, se felettem.

Hidvéghy Ferenc

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2602 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504